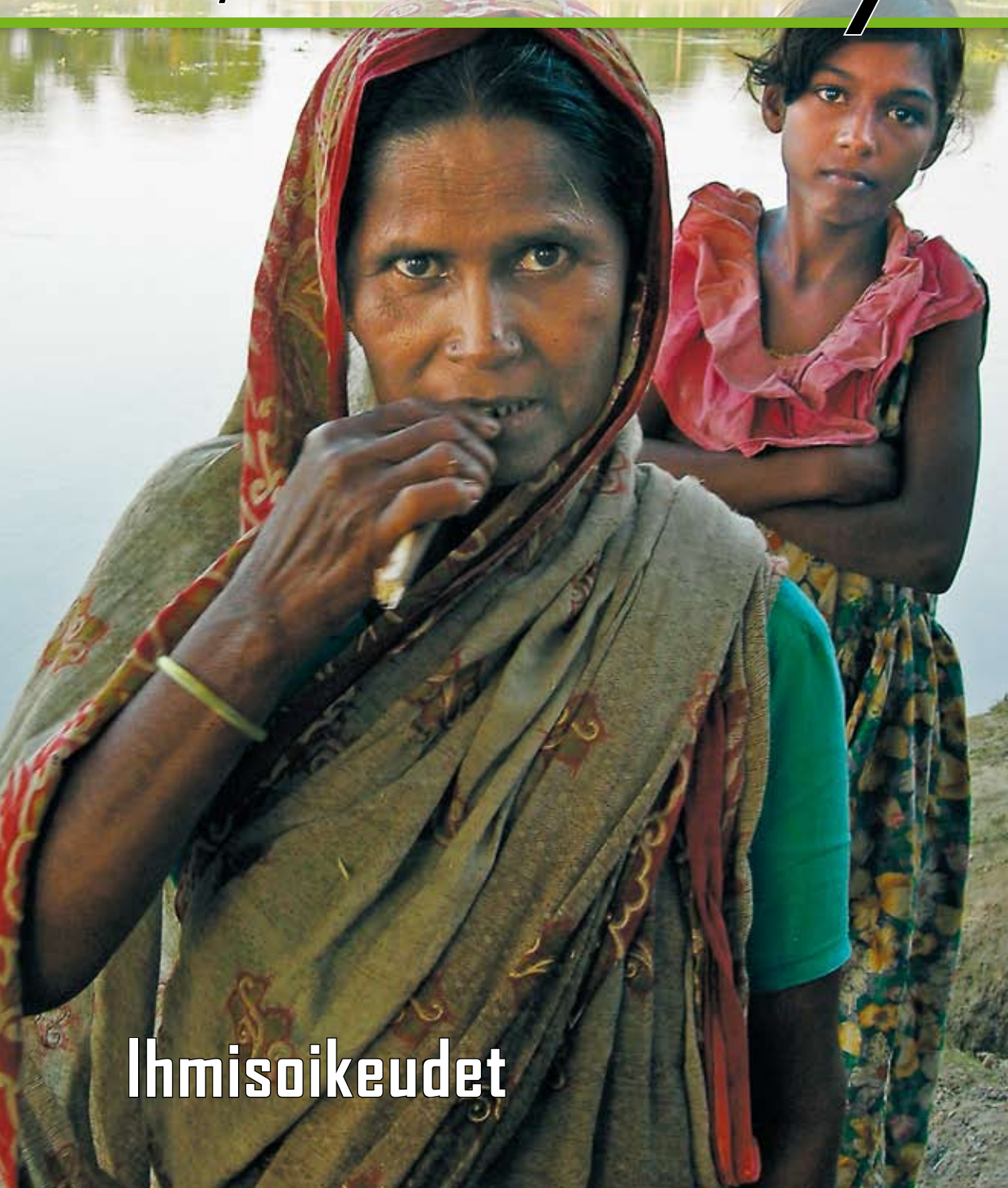

1/2008

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission

Ihmisoikeudet

Sisällysluettelo

Ihmisoikeudet YK:n ja islamin mukaan	4
Pääkirjoitus: Missä ollaan, mihin mennään?	8
Ledare: Var är vi, vart går vi?	9
Ristin sanoma ja sanoman risti kuuluvat yhteen	10
Järvenpään arvokahvila poiki keskustelutarjan	12
Kirkko turvapaikkana	14
Lähetysteologin pöydältä: Uskonnonvapaus ja sananvapaus ovat keskeisiä ihmisoikeuksia	20
Lähetysstiheet ihastuivat Israeliin	21
Maahanmuuttajien juristi liputtaa siirtolaisuuden puolesta	22
Raamattu: Kohteet minua kuin tuttavaa, vaikka olen vierasmaalainen	24
Bangladeshissa ihmisoikeuksia poljetaan monilla alueilla	25
Raamattutyö elää muutoksesta toiseen	27
Ahmedin Alin lista	28
Nyt jauhavat myös mandsojen myllyt	29
Ihmisoikeustyö on sitoutumista evankeliumiin	30
Mihin menet lähetys?	32
Kolumni: Rätt att se och synas	31
Quo Vadis Missio-tapahtuma: Lähetystyön suunta on muuttunut	34
Kirjat	38
Ajankohtaista	41
Maailman uskontotilasto	42
Kenian kirkon hätäapukeräys jatkuu	45

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission
kirkkomme.lahetys@evl.fi

OSOITTEENMUUTOKSET
Puh. 020 754 2333,
faksi 020 754 2342, sähköposti
tilauspalvelut@kotimaa.fi tai
Kotimaa-Yhtiöt Oy, Osoiterekisteri,
PL 137, 00201 Helsinki.

JULKAISIJA / UTGIVARE
Kirkon lähetystyön keskus
PL 185
00161 Helsinki
Puhelin: (09) 18021
Faksi: (09) 1802 436
www.evl.fi/kkh/kuo/klk

**PÄÄTOIMITTAJA /
CHEFREDAKTÖR**
Jaakko Mäkelä

**TOIMITUSSIHTEERI /
REDAKTIONSSSEKRETERARE**
Lea Lappalainen

**TÄMÄN LEHDEN
VASTAAVA TOIMITTAJA**
Timo Vasko

KANNEN KUVA
Lähetysyhdistys Kylväjä

TOIMITUS / REDAKTION
Ann-Christine Marttinen (pj)
Christine Eriksson
Piia Latvala
Jaakko Mäkelä
Martti Poukka
Boris Sandberg
Maija Sankari
Juhana Sihvo
Timo Vasko

TAITTO / OMBRYTNING
Kotimaa-Yhtiöt Oy

**KUVANKÄSITTELY /
FOTOBÄRBETNING**
Kotimaa-Yhtiöt Oy

KUSTANTAJA / FÖRLÄGGARE
Kotimaa-Yhtiöt Oy

PAINO / TRYCKERI
Suomen Lehtiyhtymä 2008

PAINOS / UPPLAGA 8000 kpl

LEHTI ILMESTYY
kaksi kertaa vuodessa.
Seuraava numero ilmestyy
syyskuussa 2008

ISSN 0789-5135

Ihmisoikeudet

Ihmisoikeudet kuuluvat kaikille. Miten ihmisoikeudet toteutuvat eri puolilla maailmaa? Mikä on kirkkojen rooli ihmisoikeuksien puolustajina? Millä tavoin lähetystyö ja ihmisoikeudet liittyvät yhteen? Mitä on nykypäivän marttyyrius? Tämä ja seuraava lehti käsittelevät näitä teemoja.

Ihmisoikeuksien parantaminen on suuri haaste väkirikkaassa, muslimi-enemmistöisessä Bangladeshissa.
Sivu 25

Kuva: Helena Hertevi

Kuva: Lea Lappalainen

Lakimies Ville Hoikkala on hoitanut Suomeen saapuvien maahanmuuttajien asioita.
Sivu 22

Viime syksyn naisten jalkapallon MM-kisoissa Kiinassa jaettiin Markuksen evankeliumia. Sivun 27

Kuva Suomen Piiplaseura

Ihmisoikeudet YK:n ja islamin mukaan

Ovatko erilaiset ihmisoikeusjulistukset
veljiä keskenään?

– Koraani ja shari'a pakottavat valitsemaan tasa-arvoa koskevat sanat tarkasti, Heikki Palva korostaa.

YK:n yleismaailmallinen ihmisoikeuksien julistus (UDHR, 1948) annettiin 1700-luvun valistusajattelun ja 1900-luvun länsimaisen humanismin hengessä.

Muslimin silmään siinä pistää kaksi perusvikaa. Se puhuu vain yksilön oikeuksista; velvollisuudet

ja yhteisö unohtuvat. Vielä pahempi vika on, että Jumala, luomakunnan Herra, jätetään kylmästi ottamatta huomioon. Hän on kuitenkin määrännyt sekä luonnonlait että ihmisen elämää säätelevän lain, joka islamin mukaan käy ilmi Koraanista ja perimätiedon välittämästä Profeetan sunnasta,

Kairon julistuksen alussa todetaan kaikkien ihmisten olevan yhtä perhettä.

vä: maallista lakia voi korjata, Jumalan lakia ei voi muuttaa.

Poikkeuksia YK:n julistukseen

Vastapainoksi YK:n julistukselle syntyi *Yleismaailmallinen islamilainen ihmisoikeusjulistus* (UIDHR, 1981).

Pohjana on YK:n julistus, johon liitetään islamilaiset varaumat "shari'an mukaan". Näitä kippusteitä on yksitoista: oikeus aiheuttaa vamma tai kuolema, oikeus vapauteen, oikeus oikeuteen, oikeus päästä julkiseen virkaan, ilmaisun vapaus, oikeus "protestoida ja kamppailla", oikeus levittää informaatiota, oikeus ansaita elatuksensa, oikeus harjoittaa taloudellisia toimia, puolisoiden oikeudet avioliitossa ja vaimon oikeus avioeroon.

Islamin omalta pohjalta

Vuonna 1990 annettiin uusi julistus, jonka nimenä on *Kairon julistus ihmisoikeuksista islamissa*. Se lähtee liikkeelle islamin omasta ajattelusta, olkoonkin, että siinä islamin perinteestä poiketen puhutaan 'oikeuksista'. Se ei suostu peilaamaan määrittelemään ihmisoikeuksia YK:n julistukseen esittämällä siihen poikkeamia.

Kairon julistuksen alussa todetaan kaikkien ihmisten olevan yhtä perhettä, Aadamin jälkeläisiä ja Jumalan alamaisia, joilla kaikilla on sama ihmisarvo. Elämä todetaan Jumalan lahjaksi, johon kaikilla on oikeus ja jota ei ole lupa riistää muutoin kuin shari'an perusteella. Ruumista ei myöskään saa vahingoittaa muutoin kuin shari'an nojalla.

Saako islamista luopua?

Kairon julistus kieltää pakottamisen sekä köyhyyden ja tietämättömyyden käytön muslimin kään-

siis Jumalan ilmoituksen ohjaamana toimineen Muhammedin teoista ja opetuksesta. Ihmisellä ei voi olla oikeutta säätää lakia. YK:n julistus on ihmistekoa ja vailla Jumalan ilmoituksen antamaa ehdotonta arvovaltaa. Jos ihmisen päättämän ja Jumalan säätämän välillä on eroa, valinta on sel-

"Islamilaiset julistukset jättävät naisen oikeudet luettaviksi vain rivien välistä."

Kuva: Lea Lappalainen

– Islamin mukaan uskonnonvapaus on omantunnonvapautta, Heikki Palva sanoo.

nyttämiseksi toiseen uskontoon tai ateismiin. YK:n julistus takaa ajatuksen ja omantunnon sekä uskonnon vapauden, johon kuuluu oikeus julkisesti tunnustaa ja harjoittaa uskontoa sekä vaihtaa sitä tai olla tunnustamatta mitään uskontoa.

Islamin mukaan uskonnonvapaus merkitsee kiistattomasti pelkästään vapautta joko uskoa tai olla uskomatta, siis omantunnonvapautta. Koraanin sanat "ei uskontoon pakoteta" (2:256) selitetään yleisesti niin, ettei kenenkään ole pakko kääntyä islamiin; islamista luopumisesta tässä ei saman selityksen mukaan sanota mitään. Kun Jumala Koraanin mukaan antaa luopiaille "tässä ja tuonpuoleisessa elämässä tuskallisen rangaistuksen" (9:74), rangaistukseksi on usein tulkittu

kuolema. Yhtään selaista yksiselitteistä kohtaa Koraanissa ei kuitenkaan ole, joka määritteli islamista luopumisen "tässä elämässä" rangaistavaksi rikokseksi. Sen sijaan useat perimätiedon katkelmat eli *hadithit* määräävät luopion surmattavaksi tai karotettavaksi.

Tulkintojen takana on usein käsitys läntisen maailman pyrkimyksestä alistaa tai

tuhota islam. Kuinka ihmeessä kukaan luopuisi oikeasta uskosta, ellei takana olisi hämäreperäisiä motiiveja? Niinpä kristinuskoon kääntyneen muslimin voidaan epäillä tehneen ratkaisunsa vieraan vallan yllytyksestä. Kukaties hän on ottanut vastaan lahjuksia ja syyllistynyt valtiopetokseen.

'Vapaus' ja 'oikeudet', entä velvollisuudet?

Kairon julistuksen artikla 22 käsittelee mielipiteen vapautta. Sitä ei rajoita muu kuin shari'a; sama koskee kaikkea informaation levittämistä. Tässä törmätään rajusti kansainvälisen oikeuden periaatteita vastaan. Artikla sallii pitkälle menevän

poliittisen sensuurin, kunhan se voidaan perustella islamilla. Sama tulos voidaan saavuttaa soveltamalla artiklan kohtaa, joka kieltää kansallisen ja ideologisen kiihotuksen. Tämä sulkee tien länsimaiden pyrkimyksenä olevaan vapaaseen kansalaisyhteiskuntaan. Kun samassa artikkelissa kielletään kaikki mikä voi johtaa rotusyrjintään, arvostelu puolestaan osuu läntiseen yhteiskuntaan.

YK:n julistus mainitsee vapauden yhdessä kahden muun ”syntymäoikeuden” kanssa, jotka ovat oikeus elämään ja turvallisuuteen. Kairon julistuksen mukaan kaikki ihmiset ovat syntyneet vapaina, eikä kenelläkään ole oikeutta orjuuttaa, nöyryyttää, sortaa eikä käyttää hyväksi ketään. Näkökulma on yhteisöllinen, ei yksilöllinen. Kolonialismi, orjuuttamisen pahin muoto, kielletään. Tässäkin arvostelun kärki on käännetty YK:n julistuksen takana olleiden tahojen lähihistoriaan.

Myös ’oikeuksista’ - varsinkin yksilön - saarnaaminen on islamille vierasta, eihän ihminen ole niinkään tiettyjä oikeuksia omistava kuin erilaisten velvollisuuksien sitoma olento. Ihmisen oikeudet ovat perimmäältään velvollisuuksia Jumalaa kohtaan. Sellainen vapaus, joka on irrallaan Jumalan tahdosta tai suorastaan sen vastainen, on väärää vapautta; siihen ihmisellä ei ole oikeutta.

Ihmisarvo ja tasa-arvo

UIDHR:n johdannon mukaan islamilainen järjestelmä edellyttää, että hallitsija ja alamaiset ovat yhdenveroisia shari’an edessä. Muslimien ja muiden yhdenvertaisuuteen tässä suhteessa ei viitata, ei myöskään miehen ja naisen yhdenvertaisuuteen. Koraani ja shari’a pakottavat valitsemaan tasa-arvoa koskevat sanat tarkasti. Siksi UIDHR puhuu tasa-arvon kohdalla vain kaikille kuuluvasta *ihmisarvosta*, samoin Kairon julistus. Kaikissa on pohjana islamilainen näkemys Jumalan ja ihmisen välisestä suhteesta eräänlaisena sopimuksena, jonka mukaan itse kunkin on täytettävä Jumalan asettamat velvoitteet. Tässä ja vain tässä mielessä kaikki ovat keskenään yhdenvertaisia.

Islamilaiset julistukset jättävät naisen oikeudet luettaviksi vain rivien välistä. Kun YK:n julistus antaa täysi-ikäisille oikeuden mennä naimisiin rotuun, kansallisuuteen ja uskontoon katsomatta,

UIDHR antaa tämän oikeuden kullekin ”oman uskontonsa mukaan”. Kairon julistuksen mukaan taas avioliiton esteenä ei saa olla rotu, ihonväri eikä kansallisuus; uskonto jätetään mainitsematta, koska musliminaisella on oikeus solmia avioliitto vain muslimimiehen kanssa.

Islamilaisen yhteiskunnan perusyksikkö ei ole yksilö, vaan perhe, ja sen pohjana on avioliitto. Nainen on ihmisarvon puolesta tasa-arvoinen miehen kanssa ja hänellä on ”sekä oikeuksia että velvollisuuksia”. Miehellä on velvollisuus vastata perheensä taloudesta ja hyvinvoinnista. Lapsella on oikeus hoitoon, kasvatukseen ja aineelliseen, terveydelliseen ja moraaliseen huolenpitoon.

Jumala on luonut naisen ja miehen fyysisesti ja psyykkisesti erilaisiksi; islamin mukaan he ovat erilaiset lähes joka suhteessa, onhan Jumala viisaudessaan antanut heille erilaiset, toisiaan täydentävät tehtävät. Kun YK:n julistuksen mukaan kaikilla on tasa-arvoinen oikeus solmia avioliitto ja samat oikeudet sekä avioliitossa että avioerossa, UIDHR yksinkertaisesti viittaa shari’aan. Sen mukaan nainen ei yhdessäkään näistä ole tasa-arvoinen.

UIDHR tuo kuitenkin selvän parannuksen aiempiin shari’an tulkintoihin: se kieltää pakottamasta ketään naimisiin, mikä käytännössä merkitsee suositusta luopumiseen alaikäisten tyttöjen naittamisesta. Naisen oikeudet avioliitossa näyttävät muunkielisissä versioissa tasa-arvoisilta, mutta arabiankielisessä tekstissä ne liitetään Koraanin kohtaan 4:34, joka mukaan ”mies on naisen pää, koska Jumala on toisia suosinut enemmän kuin toisia ja koska mies elättää vaimoaan”.

Kantoja kaskessa

YK:n julistus ja islamilaiset ihmisoikeusjulistukset ovat onneksi enimmältään sopusoinnussa keskenään. Viittaukset shari’aan ovat kuitenkin liian tulkinnanvaraisia kelvataksaan sovellettaviksi kansainvälisessä lainsäädännössä. Myös muutama sovittamaton ristiriita julistusten kesken on, hankalimpina kysymykset uskonnon ja mielipiteen vapaudesta sekä naisen asemasta.

HEIKKI PALVA

Helsingin yliopiston arabian kielen ja islamilaisen kulttuurin emeritusprofessori

Missä ollaan, minne mennään?

■ Tämän ja myös lehden seuraavan numeron varsinaisena teemana ovat ihmisoikeudet.

Lisäksi tässä numerossa kerrotaan tammikuun lopussa Jyväskylässä pidettyjen kirkon lähetysneuvottelun sekä seurakunnan lähetyslaitosten ja Kirkon Ulkomaanavun yhteyshenkilöiden valtakunnallisten neuvottelupäivien asioista.

Kirkon lähetystyön toimikunta on viime vuoden alusta lähtien työskennellyt kirkon lähetysstrategian laatimisessa. Avoimia kysymyksiä on paljon. Jyväskylän neuvottelun paneelikeskusteluissa pohdittiin strategian laatimiseen liittyviä teemoja.

Maailma muuttuu ja mihin suuntaan? Lähettyksen toimintaympäristössä maailmanlaajuiset ja paikalliset näkökulmat liittyvät toisiinsa. Maailmanlaajuisesti Aasian ja Afrikan kirkot eivät ole ainoastaan kasvaneet, vaan tulleet myös lähetystyöntekijöitä lähettäväksi. Tarvitaan uudenlaisia lähetysyhteistyön muotoja.

Monet kirkkomme seurakunnat elävät paikallisesti rakennemuutoksen keskellä. Seurakuntarakenteen muutokset voidaan kokea uhkana lähetystyön perinteisille työmuodoille. Toisaalta muutokset voivat antaa mahdollisuuksia uudensuuntauksiin ja voimien yhdistämiseen.

Humanitaarinen apu ja kehitysyhteistyö ovat yhteiskunnallisen keskustelun termejä. Kirkon kannalta niitä voidaan pitää osina diakonisesta vastuusta. Kirkon lähetysjärjestöjen työssä pidetään itsestään selvänä, että julistetaan evankeliumia ja palvellaan lähimmäistä. Voidaan myös puhua diakonian ja evankelioimisen liittymisestä toisiinsa.

Kirkon Ulkomaanapu keskittyy humanitaariseen apuun ja kehitysyhteistyöhön. Lähetysjärjestöjen työssä humanitaarisen avun antaminen tulee kysymykseen lähinnä silloin, kun niiden toiminta-alueilla sattuu erilaisia katastrofeja. Sen

sijaan pitkäkestoisessa kehitysyhteistyössä kirkon lähetysjärjestöjen ja Kirkon Ulkomaanavun toiminnalla on paljon liittymäkohtia.

Yhteinen keskustelu kehitysyhteistyöstä on tarpeen, koska kristillisiä seurakuntia ja kirkkoja on lähes kaikkialla. Joskus ne ovat niin vahvoja, että ne voivat toimia kehityshankkeiden toteuttajia. Joskus kirkot ovat pieniä rajoitusten ja painostuksen alaisena eläviä vähemmistöjä. Silti on tärkeää miettiä mitä ulkomaisella tuella toteutetut kehityshankkeet vaikuttavat niiden elämään.

Seurakunnat ja järjestöt roolit hakusessa? Kirkko ja seurakunnat tarvitsevat lähetysjärjestöjä oman lähetysvastuunsa toteuttamisessa. Järjestöjen moninaisuus on toisaalta rikkaus ja mahdollisuus, toisaalta hajottava ja ristiriitoja luova. Pirstoutuneisuus voidaan välttää, jos seurakunnat ovat aktiivisia, tekevät omat suunnitelmansa ja kutsuvat järjestöt mukaan.

Viime aikoina keskustelua on hallinnut talousarviomäärärahojen jako. Painopisteen on kuitenkin oltava toiminnassa. Tarvitaan vapaaehtoisuuteen perustuvien vanhojen ja uusien toimintamuotojen kehittämistä.

JAAKKO MÄKELÄ
TT Kirkon lähetyslaitosten

*Painopisteen
on oltava toiminnassa.*

Var är vi, vart går vi?

■ Det egentliga temat för det här numret och också nästa är mänskliga rättigheter.

I detta nummer berättar vi också om kyrkans missionsförhandlingar som hölls i Jyväskylä i slutet av januari och tar upp frågor som gäller de riksfattande rådplägningsdagarna för församlingarnas missionssekreterare och Kyrkans Utlandshjälps kontaktpersoner.

Delegationen för kyrkans mission har sedan början av fjolåret arbetat med kyrkans missionsstrategi. Många frågor är ännu öppna. Vid en pannediskussion under förhandlingarna i Jyväskylä behandlades en del teman som berör utformning- en av strategin.

Världen förändras – i vilken riktning? Missionen lever i en verklighet där de världsomspännande och lokala perspektiven kopplas samman. På internationellt plan har de asiatiska och afrikanska kyrkorna inte bara vuxit utan också börjat sända ut missionärer. Vi behöver nya former för mission.

Många församlingar i vår kyrka lever lokalt mitt i en strukturomvandling. Ändringar i församlingsstrukturen kan ses som ett hot mot de traditionella arbetsformerna inom missionen. Samtidigt kan omställningarna möjliggöra nya öppningar och chanser att förena krafterna.

I de kyrkliga missionsorganisationerna ses det som en självklarhet att man förkunnar evangeliet och betjänar sin nästa. Man kan säga att diakonin och evangelisationen knyts ihop.

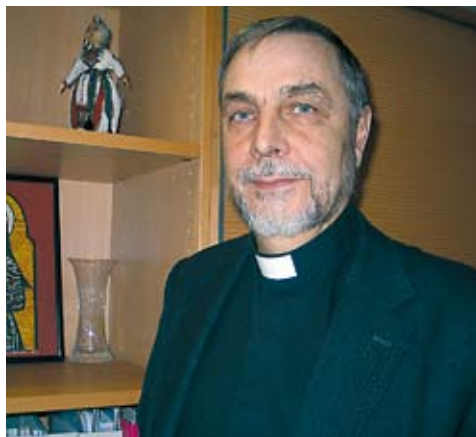
Humanitär hjälp och utvecklingssamarbete är å sin sida samhällsrelaterade termer som ur kyrkligt perspektiv utgör en del av det diakonala ansvaret. Kyrkans Utlandshjälp fokuserar på humanitär hjälp och utvecklingssamarbete. I missionsorganisationernas arbete blir det fråga om att ge humanitär hjälp främst när det inträffar katastrofer på organisationernas verksamhetsområden. Däre-

mot har långsiktigt utvecklingssamarbete många beröringspunkter i missionsorganisationerna och Kyrkans Utlandshjälp.

En gemensam diskussion om utvecklingssamarbetet behövs eftersom kristna församlingar och kyrkor finns nästan överallt. Ibland är de så starka att de kan genomföra utvecklingsprojekt själva. Ibland är kyrkorna små och begränsade minoriteter som lever under press. Ändå är det viktigt att fundera över hur utvecklingsprojekt som genomförs med utländskt stöd inverkar på deras liv.

Församlingarna och organisationerna: osäkerhet kring rollerna? Kyrkan och församlingarna behöver missionsorganisationerna för att genomföra sitt eget missionsansvar. Mångfalden i organisationerna är dels en rikedom och möjlighet, dels något som skapar splittring och konflikter. Splittring kan undvikas om församlingarna är aktiva, gör upp sina egna planer och bjuder in organisationerna att vara med.

Under den senaste tiden har diskussionerna dominerats av frågan om hur budgetmedel fördelas. Men det som bör stå i fokus är verksamheten. Vi behöver utveckla gamla och nya verksamhetsformer som baserar sig på frivilliga insatser.

JAAKKO MÄKELÄ
teol.dr, Kyrkans missionssekreterare

*Verksamheten
måste stå i fokus.*

Ristin sanoma ja sanoman risti kuuluvat yhteen

Kristinuskon etenemiseen liittyvät myös kristittyjen vainot.

Johan Candelin tapaamassa Syyrian apulaisulkoministeri Ahmad Arnousia.

YK:n ihmisoikeuksien julistukseen on kirjattu uskonnonvapaus. Kun se toimii kansallinen voi hankkia uskonnollista kirjallisuutta, osallistua hengellisiin tilaisuuksiin ja kutsua niihin muita ihmisiä. Näin ei suinkaan ole kaikissa maissa.

– Siellä missä hengellinen herätys etenee, siellä ovat myös vainot, rovasti Johan Candelin sanoo.

Kokkolan ruotsalaisen seurakunnan entinen kirkkoherra Candelin kertoo, että yli 200 miljoonaa kristittyä elää tänään ilman täyttä uskonnonvapautta, mutta Suomessa siitä ei näy paljon välitettävää. Candelin toimii usealla vainottujen kristittyjen asiaa ajavalla näköalapaikalla. Niistä yksi

on vuonna 1982 perustettu Marttyyrien kirkko. Yhdistyksen perustaminen oli tarpeen ajankohtana, jolloin suomalaisessa yhteiskunnassa – kirkko mukaan lukien – vielä ummistettiin silmät kristittyjen vainoilta lähellä ja kaukana. Nykyisin Marttyyrikirkon postia menee viidellä kielellä 10 000 vastaanottajalle joka viikko. Järjestöllä on työtä kahdessakymmenessä maassa.

Toinen järjestö World Evangelical Alliance (WEA) on perustettu vuonna 1951 ja se edustaa yli 160 miljoonaa herätyskristittyä 129 maassa. Candelin valittiin 1996 johtamaan sen uskonnonvapauskomissiota ja vuosi sen jälkeen hänestä tuli

WEA:n YK- edustaja Genevessä ja New Yorkissa.

Candelin muistuttaa, että hengellinen herätys etenee tänään laajalla rintamalla. Nimenomaan evankelikaaliset ja karismaattiset pienet seurakunnat Aasiassa, Afrikassa ja Latinalaisessa Amerikassa kasvavat voimakkaasti. Oman kirkkokuntamme lähetyksenäky tulee Candelinin mielestä jälkijunas-

– Uusia seurakuntia perustettaessa tulisi lähteä liikkeelle siitä, että ensin lähetetään paikalle evankelista, sitten opettajat ja pastorit.

Vankilatuomio uskon korkeakouluna

Kristittyjen vainot on totuttu yhdistämään islamilaisiin ja ateistisiin maihin, äärihindulaisiin ja ääribuddhalaisiin yhteisöihin. Candelinin kannettavan tietokoneen sähköpostiin kilahtaa jatkuvasti viestejä vainoista eri puolilta maailmaa: Kiinasta, Pohjois-Koreasta, Eritreasta, Intiasta.

– Siellä missä evankelista alkaa työn, käynnistyy myös vastahyökkäys Jumalan sanaa kohtaan. Sielunvihollinen ei ole lähtenyt varhaiseläkkeelle, Candelin muotoilee.

Hän tuntee lukemattomia, vankilaan uskon- sa vuoksi passitettujen ihmisten tarinoita. Monet heistä pyytävät: Rukoilkaa puolestamme. Rukoilkaa meille viisautta kertoa vankilassa, että rakkaus on vihaa voimakkaampi asia ja voisimme voittaa vainojiamme Kristukselle.

Candelin kertoo kuinka moni kristitty kokee vankilan korkeakouluksi, eikä rangaistukseksi. –Se nähdään Jumalan antamana tehtävänä, uskon kouluna Kristuksen seuraamiseen.

Ennaltaehkäisevää työtä

WEA:n työn kautta Candelin on joutunut peilaamaan herätyskristillisen rintaman päivänpolttavia haasteita yli maan piirin. Yhtenä pulmana hän pitää sitä, että herätyskristityt ovat hajallaan. Muissa kristittyjen ryhmissä nähdään helpommin vihollinen kuin yhteistyökumppani.

Toinen ongelma on ollut heikko sosiaalinen näky. Se on onneksi muuttumassa varsinkin USA:ssa, jossa WEA:n edustaja National Association of Evangelicals laskee olevan noin 20 miljoonaa kannattajaa.

Viimeksi Candelin on perustanut järjestön, nimeltään First Step Forum (Ensimmäisen askelen foorumi). Järjestöön kuuluu suurlähettiläitä, kansanedustajia, juristeja, mediaväkeä ja liikemiehiä eri puolilta maailmaa.

Missä hengellinen herätys etenee, siellä ovat myös vainot.

– On helpompi sammuttaa tulipalo eteisessä ennen kuin koko taloa savuaa, järjestön toiminnanjohtaja Candelin kuvaa First Stepin työnäkyä.

Järjestö pyrkii vaikuttamaan ennen muuta vähemmistöjen oikeuksiin neuvottelujen ja diplomatian keinoin. Kristityille ja muslimeille järjestetään koulutuksia, jossa paneudutaan konfliktien ennalta ehkäisemiseen. Järjestö vaikuttaa muun muassa Turkissa, Pakistanissa, Syyriassa, Marokossa, Nigeriassa ja Algeriassa.

Foorumin puheenjohtajana toimii europarlamentaarikko **Eija-Riitta Korhola** ja neuvonantajana Norjan entinen pääministeri **Kjell-Magne Bondevik**. Viikottaisia rukousuutisia voi lukea suomeksi www.marttyyrikirkonystavat.net.

LEA LAPPALAINEN

Kuvat: Marttyyrikirkon arkisto

Johan Candelin on työskennellyt vainottujen kristittyjen rinnalla yli 25 vuotta.

Lähetys sihteeri Minna Lairi ja lähetyspappi Tarja Seppänen suunnittelevat arvokahviloiden jatkoksi keskusteluserjaa. Kolmena peräkkäisenä sunnuntaina huhtikuussa keskustellaan kirkkokahveilla aiheesta Tasataanko? Alustajina on eri lähetysjärjestöjen edustajia.

Kahvilassa keskustellaan arvoista

Arvokahvila poiki keskusteluserjan Järvenpäässä.

Viime vuosina on yhteiskunnassa peräänkuulutettu arvokeskustelua. Varsinkin kirkolta tunnutaan odotettavan kannanottoja ja mielipiteitä arvoista.

Kysytään, ovatko perinteiset arvot kadonneet yhteiskunnastamme? Entä maailmanlaajuisesti? Mikä on pienen, köyhän, vanhan, syrjäytyneen ihmisen arvo? Kuka on hänen puolellaan? Aiheita kysymyksiin on, koska nykyaika ihannoit kauneutta, rikkautta, menestymistä ja kilpailua.

Lähetystyö on kautta aikojen ollut kristittyjen ja kirkon käytännön vastaus arvokeskustelulle. Huoli pienimmistä veljistä ja sisarista maailman köyhimmistä maissa ja tiedon vieminen heille siitä, että he ovat Luojamme rakastettuja ja tasa-arvoisia muiden ihmisten kanssa, on motivoinut kristittyjä evankeliumin eteenpäin viemiseen kautta kristinuskon historian.

Rahalla ei saa yhteisöllisyyttä

Noin vuosi sitten heräsi lähetys sihteeri **Minna Lairilla** ja lähetyspastori **Tarja Seppäsellä** ajatus arvokahvilasta Järvenpäässä.

Viime syksynä pidettiin kaksi arvokahvilaa, jois-

sa pohdittiin ihmisen arvoa Afrikassa ja Aasiassa.

Ensimmäisessä Arvokahvilassa oli aiheena ihmisen arvo afrikkalaisesta ja suomalaisesta näkökulmasta. Teemaa pohtivat seurakunnan nimikkolähetti **Sakari Löytty**, jolla on monen vuoden kokemus työstä ja elämästä Namibiassa, lähetys sihteeri, ja pastori sekä aikuistyönpastori **Kia Sammalkorpi**. Tilaisuuteen osallistui runsaat 20 keskustelijaa, joista monella oli myös omakohtaisia kokemuksia afrikkalaisista ja Afrikasta.

Vaikka keskustelussa todettiin, että avun, evankeliumin, koulutuksen ja terveydenhoidon vieminen afrikkalaiseen kehitysmaihin on tarpeellinen ja tärkeä tehtävä, oltiin myös tietoisia siitä, että afrikkalaisessa yhteiskunnassa on paljon sellaisia arvoja, jotka ovat meillä harvinaisia.

Afrikassa toimiva yhteisöllisyys, välittömyys ja elämänilo ovat asioita, jotka ovat kortilla suomalaisessa yhteiskunnassa. Ne ovat arvoja, joita harvemmin saavutetaan rahalla. Kun taas mahdollisuus koulutukseen, terveyden- ja sairaanhoitoon, ravintoon, toimentuloon, oikeudenmukaisuuteen ja turvalliseen elämään eivät ole itsestäänselviä asioita kaikissa afrikkalaisissa valtioissa.

Arvokahvilaan osallistui myös nuorten ryhmä, joka lauloi ja laulatti Nuoren seurakunnan veisuja.

Thailainen diakoniaopiskelija Chiraporn "Mit" Phuakkluang kertoi arvokahvilassa thaimaalaisen naisen ihmisarvosta.

Keskustelu ensimmäisessä arvokahvilassa oli vilkasta ja ajatuksiaherättävää ja avartavaa.

Hymyn maalla kahdet kasvat

Toisessa, marraskuussa pidetyssä arvokahvilassa oli aiheena aasialaisen naisen ihmisarvo.

Mukana keskustelemassa oli thailainen **Chiraporn "Mit" Phuakkluang** sekä pastorit Kia Sammalkorpi ja Tarja Seppänen. Vaikka yleisöä oli paikalla vain kourallinen, oli tilaisuus antoisa ja lämmin.

Neljä vuotta Suomessa opiskellut Mit on työskennellyt yli 10 vuotta Armonkodissa Thaimaan Bangkokissa.

Hän kertoi, että naisten ja miesten välillä ei Thaimaassa ole tasa-arvoa, vaikka tasa-arvolaki tuli voimaan 30 vuotta sitten. Mies on aina herra. Naisen tulee olla kuuliainen ja kiltti. Silloin hän on kunniaksi perheelleen.

Buddhalaisuuden mukaan nainen ei koskaan tavoita nirvanaa. Poikalapset ovat arvostetumpia kuin työt. Naisen ei ole varsinkaan aikaisemmin tarvinnut opiskella, minkä seurauksena yli puolet yli 50-vuotiaista thaimaalaisista naisista on luku- ja kirjoitustaidottomia.

Politiikassa on mukana vain 10 prosenttia naisia, koska nainen ei osaa toimia kuin mies. Myöskään perhevähikvialta ei pidetä rikoksena. On tavallista, että miehillä on pikkuvaimoja ja maksettuja seuralaisia. Alaikäisiä 12 - 18 -vuotiaita tyttöjä käytetään

hyväksi. Tämän seurauksena tehdään vuosittain noin 300 000 laitonta aborttia. Thaimaassa nainen on opetettu miellyttämään miestä ja olemaan sosiaalisesti taitava.

Thaimaassa on kasvamassa naisjärjestöjä, jotka eri tavoin pyrkivät parantamaan naisen asemaa. Mit toivoo, että thaimalaiset naiset uskaltaisivat olla vahvempia ja tie tasa-arvoon löytyisi. Yhteiskunnassa vallitseva hierarkia, jossa joku on aina yläpuolella, heijastuu myös naisen asemaan.

Naisen alistetusta asemasta huolimatta tuli esiin, että Thaimaassa kuten monessa afrikkalaisessakin yhteiskunnassa on arvoja, joista voimme oppia. Näitä ovat ystävällisyys, kiireettömyys ja vieraanvaraisuus.

Kahvilat vauhdittamaan arvokeskustelua

Arvokahvilat ovat olleet päänavaus arvokeskustelulle, jota on hyvä jatkaa. Niiden uskotaan lisäävän ymmärtämystä ja suvaitsevuutta eri kulttuurien välillä. Ne avaavat myös suomalaisten seurakuntalaisten silmiä sille, että muissa yhteiskunnissa on asioita, joista voi ottaa oppia. Kaikki ei ole mitattavissa rahassa ja tehokkuudessa.

Kristillisessä arvopohjassa on paljon samoja elementtejä kuin muissakin kulttuureissa. Ydinkysymys on kuitenkin kuinka me osaamme, pystymme ja haluamme elää arvojemme mukaan.

Teksti ja kuvat
CHRISTINE ERIKSSON

Kirkko turvapaikkana

Kansankirkon suhde lakiin ja lailliseen esivaltaan nousi kesällä 2007 keskipisteeseen keskustelussa Suomen ekumeenisen neuvoston julkaisemasta Kirkko turvapaikkana -kirjasesta.

Kuva: Tuija Hyttinen

Anna Lado kiittämässä auttajaan Kuopiossa. Vas. Kuopion kirkkoneuvoston varapuheenjohtaja Seppo Huttunen, Keiji-tytär, pastori Kirsi Leino, Charles Anderia ja kirkkoneuvoston puheenjohtaja Hannu Savinainen.

Julkaisun perusteella kaksi seurakuntaa oli päättänyt antaa kirkkoturvapaikan käännytysuhan alla elävälle turvapaikan hakijalle. Tematiikasta kiinnostuivat kaikki mediat ja keskusteluun osallistuivat aktiivisesti myös muut kuin kirkolliset tahot. Sanan säilä oli osin sivaltavaa, mutta keskustelu käytiin pääosin myönteisessä hengessä;

seurakuntien koettiin olevan oikealla asialla. Yhteydet kirkkojen ja valtion maahanmuuttoviranomaisten välillä vahvistuivat. Myöhemmin kirkko turvapaikkana -toiminta sai kaksi kotimaista rauhanpalkintoa.

Eräät seurakuntien turvapaikkatoimintaa kritisoineet keskustelijat ihmettelivät, kuinka julkis-

*"Kärsivän ihmisen
kohtaaminen on
sakramentti, jossa
kohdataan Kristus."*

oikeudellinen yhteisö, "valtion kirkko"¹, saattoi asettaa kyseenalaiseksi virkamiespäätöksiä. Arvovaltaiselta taholta väitettiin, että Ekumeeninen neuvosto olisi "toiminut yhteiskunnan lainsäädäntöä vastaan"².

Kaikille ei ilmeisesti ollut tuttu evankelis-luterilaisen kirkon nykyinen asema suhteessa valtiovaltaan, eivätkä kaikki kiinnittäneet huomiota siihen, että Suomen ekumeeninen neuvosto (SEN) edustaa 11 jäsenkirkkoaan ja on yhteistyössä kaikkien maamme kristillisten tunnustusten kanssa. Neuvosto palvelee kaikkia niitä eikä sitoudu erityisesti minkään niistä uskonoppiin tai etiikkaan. Suhde valtiovaltaan on hyvä esimerkki asiasta, johon luterilainen, roomalaiskatolinen, ortodoksinen ja eri vapaakirkolliset traditiot suhtautuvat kukin omalla tavallaan. Kaikkia kuitenkin sitoo evankeliumista nouseva lähimmäisenrakkauden etiikka enemmän kuin mikään maallinen laki.

Monet Euroopan luterilaiset ja ortodoksiset kansankirkot ovat 1600-luvulta asti kärsineet harhaopista, joka nostaa valtion absoluutiksi ja tekee kirkosta, kristillisestä uskosta ja Jumalasta sen palvelijan.

Valtioabsolutismi lienee jo siivottu kirkkolaista, mutta näyttää yllättäen kummittelevan joidenkin suomalaisten mielissä. Keskustelussa ihmeteltiin Kirkko tuvanpaikkana -julkaisun sitaattia Apostolien teoista, *emmekin meidän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä*, (Ap.t. 5:29) ja saman periaatteen ilmausta katolisessa katekismuksessa: *Kansalainen on omantuntonsa mukaan velvoitettu olemaan tottelematta viranomaisten lakeja ja säädöksiä, jos ne ovat ristiriidassa morallisen järjestyksen, ihmisen perusoikeuksien tai evankeliumin kanssa*.³

Erikoisimmassa puheenvuorossa esitettiin demokraattinen oikeusvaltio ja sen lait absoluuttina, ja samastettiin niiden kyseenalaistaminen 1920–30-lukujen äärioikeistolaisuuteen. Kirkkojen huoli turvapaikan hakijoiden kohtelusta oli yllättäen sukua holokaustiin johtaneelle fasismille.⁴

Lähimmäisen sakramentti

Jakamattoman kirkon yhteiskuntaetiikka vaatii oikeudenmukaisuutta tässä ja nyt. Kirkkoisät eivät laatineet kristillisen yhteiskuntajärjestelmän malleja eivätkä teoretisoineet kirkon ja valtion suhteesta. Sen sijaan he reagoivat käytännön tilanteisiin evankeliumin ja ihmisyden perusteella. He eivät kiistäneet keisarin auktoriteettia, mutta

kielsivät tottelemasta moraalittomia määräyksiä ja paljastivat korruption.

Kirkkoisät eivät kieltäneet taloudellista vaurastumista ja hyvinvointia, mutta vaativat niiden jakamista kaikkien kesken. He puhuvat pyhän ehtoollisen, alttarin sakramentin, ja diakonian, lähimmäisen sakramentin, yhteydestä.

Kirkko turvapaikkana -keskustelu nostaa uudella tavalla esille yhteyden alttarin ja lähimmäisen välillä. Lähimmäinen, toinen ihminen, on absoluuttinen arvo, koska hänessä Kristus tulee lähelle. Kärsivän ihmisen vastaanottaminen on pyhä sakramentti, jossa kohdataan Kristus. Johannes Krysostomoksen mukaan tämä kohtaaminen on liturgiaa, jonka alttari on pyhempi kuin se, jolla eukaristia toimitetaan; hän samastaa Kristuksen ja lähimmäisen, joka tarvitsee apua: *toinen on arvokas Kristuksen ruumiin tähden, jonka otamme siltä vastaan, ja toinen on arvokas siksi, että se on Kristuksen ruumis*.⁵

Krysostomos kuvaa seurakuntien turvapaikkatoiminnan teologista perustaa, kun hän vertaa lähimmäisen palvelemista siihen, mitä Kristus tarjoaa ihmiselle:

Sinä otit minut vastaan kodissasi, Hän puhuu, minä otan sinut vastaan Isäni Valtakunnassa. Sinä pelastit minut nälästä, minän päästän sinut synneistä. Sinä tulit katsomaan minua kun olin kahleissa, minä päästän sinut kahleistasi vapaaksi. Sinä osoitit ystävällisyyttä minulle, muukalaiselle, minä teen sinut Taivaan kansalaiseksi. Sinä annoit minulle leipää, minä annan sinulle koko Valtakunnan perimöksi ja nautittavaksesi. Sinä autoit minua salaa, minä maksan sinulle takaisin julkisesti. Sinun apuasi minulle minä pidän laupeutena, omaani sinulle velkanani.⁶

Varhaisen kirkon opettajien ajattelussa hengellisyys ja oikeudenmukaisuus ovat sisäkkäin. Jos pyhä ehtoollinen ei kanna asiaan kuuluvia hedelmiä siihen osallistuvien elämässä, epäonnistuminen johtuu siitä, että ehtoolliseen osallistuvat eivät kohtaa tai eivät halua kohdata Jumalaa. Jos Kristuksen kohtaaminen pyhässä ehtoollisessa ei johdata vapauteen kurjalle, joka kuolee nälkään, tai turvaan poliittiselle pakolaiselle, joka kolkuttaa ovellamme, se on kirkkoisien mukaan merkki siitä, että uskonnollisissa toimissamme valehtelemme Pyhälle Hengelle.

Maahanmuuttajat, kirkot ja ekumenia

1990-luvun alussa maahamme alkoi tulla huomattavasti aikaisempaa enemmän sekä työtä hakevia maahanmuuttajia että eri tavoin turvaa etsiviä pakolaisia. Tähän vaikutti muun muassa Neuvostoliiton hajoaminen.

Jo tuolloin jotkut karkotusuhan alaiset turvapaikanhakijat saivat apua eri kirkkojen seurakunnilta. Ikimuistoinen käsitys pyhäköstä suojapaikkana, jonne maallisella esivallalla ei ole oikeutta tunkeutua piiloutujia etsimään, tuli osaksi

– Kirkko turvapaikkana –keskustelu nostaa uudella tavalla esille yhteyden alttarin ja lähimmäisen välillä, Heikki Huttunen kuvaa.

ajankohtaista eettis-yhteiskunnallista keskustelua kirkkojen piirissä.

Nykypäivä-lehti kuvaa piispa Voitto Huotarin kantaa vuonna 1995: *Suomen luterilainen kirkko on korkean edustajansa kautta uskaltanut pidättämään jäsenilleen oikeuden arvioida maallisen esivallan päätösten ja toimien oikeudenmukaisuutta. Ja eräissä äärimmäisissä tapauksissa jopa ryhtyä toimiin tiettyjen päätösten toimeenpanon estämiseksi. --- Se, että poliisin tai sotilasvirkamiehen käsi ei kirkkoon ulotu, perustuu eri uskontojen vanhoihin traditioihin. Vuosisatoja ja jopa -tuhansia pyhäköt ovat tarjonneet vainotuille turvan.*⁷

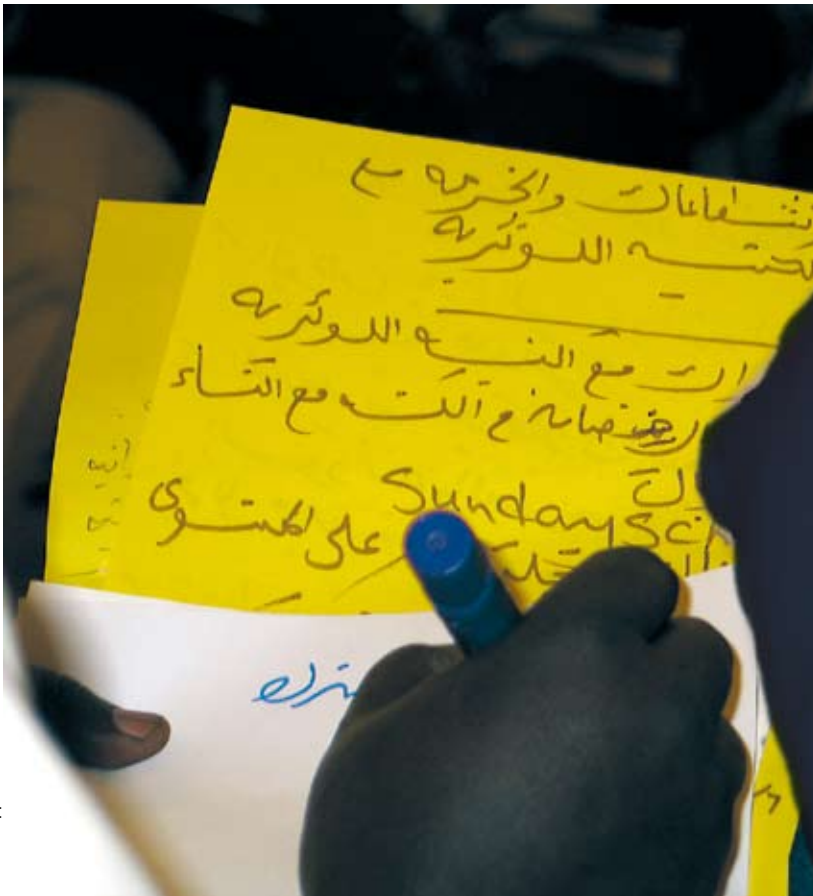
Myös SEN:ssa alettiin seurata kirkkojen ja kristillisten yhteisöjen maahanmuuttajatyötä. Vastuksena kirkkojen ja seurakuntien konkreettiseen tilanteeseen muotoutui Kirkot ja maahanmuuttajat -ohjelma.

Sen innoituksena on näky, että kirkot tunnistavat tehtävänsä Jumalan ja lähimmäisten palvelijoina monikulttuurisessa Suomessa. Eri kirkkokuntien paikallisten seurakuntien maahanmuuttajatyön kartoittaminen, yhteistyö ja toiminnan

ekumeenisen ulottuvuuden vahvistaminen on ohjelman keskeinen tavoite. Työtä on tehty yhdessä ev.lut. kirkon pakolais- ja maahanmuuttajatyön, eri kirkkokuntien ja niiden seurakuntien kanssa.

Kirkot ja maahanmuuttajat -työssä nousevat usein esille tilanteet, joissa seurakuntien työntekijät joutuvat kasvokkain kirkko turvapaikkana -tilanteiden kanssa. Kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneet kääntyvät hädässään pappien, diakonien ja seurakuntien muiden työntekijöiden puoleen ja pyytävät apua. Taustalla on monista kulttuureista

"Seurakunnat eivät ole juridikaan asiantuntioita, vaan hädänlaisen ihmisen auttamisen asiantuntijoita."

Suomi muuttuu monikulttuuriseksi ja monikieliseksi, mikä haastaa myös seurakunnat.

"Tosin kuin viranomaisen, kirkkojen vastuu ei pääty valtakunnanrajalle."

ja uskonnoista tuttu ajatus, että maallisen esivalan käskyvalta ei ulotu sakraalitalaan.

Ovella ihminen, ei ongelma

Vuonna 2005 järjestetyssä Kirkko turvapaikkana -seminaarissa tuli esille turvapaikkakäsityksen polttavuus seurakunnissa.

Osanottajat kuvailivat tilanteita, joissa kirkkoihin, pappiloihin ja seurakuntalaisten koteihin otetaan vastaan hädänalaisia turvan tarvitsijoita.

He totesivat, että seurakuntien toimintasuunnitelmissa ja visioissa kuvaillaan mielellään kuinka kirkko elää ihmisten pyhässä ja arjessa asettuen heikkojen rinnalle, mutta turvapaikanhakijan kohdalla saatetaan unohtaa, että "ovella ei seiso ongelma, vaan ihminen joka pyytää apua".

Toiset kertoivat tapauksista, joissa seurakunnan antamalla avulla on saatu lisää aikaa, vältetty uhkaava karkotus ja lopulta saatu myönteinen turvapaikka- tai oleskelulupapäätös.

Seminaari toi esiin turvapaikkakäsityksen ajankohtaisuuden ja siihen liittyvän yhteisen pohdinnan ja linjanvedon tarpeen seurakunnissa.

Seurakunnista kyseltiin ohjeita niin hengellisesti kuin juridisestikin vaativia tilanteita varten, joissa hädässä oleva ihminen hakee turvaa kirkosta. Joillakin paikkakunnilla valmisteltiin omia ohjeita turvapaikkatilanteita varten.

SEN:n piirissä alettiin laatia ekumeenisista kannanottoa, ja tuloksena oli seurakuntien tarpeita varten laadittu julkaisu. *Kirkko turvapaikkana* julkaistiin Turun kirkkopäivillä 25.5.2007. Se on SEN:n 10-vuotisen maahanmuuttajatyön ytimeen kuuluvan keskustelun hedelmää.

Kirkkojen katu-uskottavuus

Suurin osa seurakuntien ja Ekumeenisen neuvoston saamasta palautteesta oli myönteistä. Erityisesti kirkoista etäällä olevat kansalaiset kiittivät turvapaikan antajia. Kirkko turvapaikkana -tematiikka on pidetty luontevana ulottuvuutena SEN:n toiminnassa ja palvelussa jäsenkirkoille. Sitä on käsitelty yhteistyössä eri toimijoiden kanssa. Olennaista on ollut ja on se, että muiden muassa on päästy vuoropuheluun maahanmuutto- ja turvapaikka-asioita hoitavien valtion viranomaisten kanssa.

Kirkko turvapaikkana -toiminta ei ole laillisen järjestyksen vastustamista, vaan sillä pyritään takaamaan ihmisten oikeudenmukainen kohtelu. Jännitteiden keskellä siinä on kunnioitettu lakeja, kyetty toimimaan avoimesti ja oltu uskollisia itse tehtävälle. Seurakunnat eivät ole turvapaikkakeskustelussa juridiikan asiantuntijoita, vaan hädänalaisen ihmisen auttamisen asiantuntijoita.

Kirkko turvapaikkana -julkaisun linja on avoimuus ja yhteistyö viranomaisten kanssa. Se ei esimerkiksi kehota piilottelemaan turvapaikan hakijaa, vaan antaa ohjeita myös siitä, kuinka seurakunta saattelee matkaan ja tukee määränpäässä lähimmäistä sitten, jos turvapaikkahakemus loppujen lopuksi hylätään. Toisin kuin viranomaisten, kirkkojen vastuu ei pääty valtakunnanrajalle.

Kirkko turvapaikkana -keskustelu tukee yhteiskuntaamme ja sen lainsäädännön parhaita periaatteita. Se nostaa esiin lakiemme humaania arvo-pohjaa, jonka juuret ovat kristinuskossa.

Suomalaisesta kansalaistottelemattomuudesta puhuttaessa on hyvä muistaa, kuinka 1900-luvun alun sortovuosina kutsunvoja pakoiltiin ja papit tukivat tottelemattomuutta laillista esivaltaa kohtaan, kun kieltäytyivät lukemasta suuriruhtinaan asetusta kirkossa. Tätä kansalaistottelemattomuutta Mahatma Gandhi käytti aikoinaan esimerkkinä väkivallattomasta vastarinnasta. Keskustelussa on muisteltu myös sota-ajan solidaarisuutta: *Mieleeni nousee kuva siitä, kun Helsingissä evakuoitiin. Sellainen 8-10-vuotias tyttö kantoi pientä veljeään. Kuvan yhteydessä oli teksti, jossa tytölle sanotaan, että onpa sinulla raskas taakka, ja tyttö vastaa: 'Ei hän ole taakka, hän on veljeni.'*⁸

Kaksi rauhanpalkintoa

Turun Mikaelinseurakunnan saama Suomen Sadankomitean rauhanpalkinto ja SEN:n saama Suomen Kristillisen Rauhanliikkeen rauhanpalkinto kertovat turvapaikkakeskustelun merkityksestä. Maahanmuuttovirastossa lienee ainakin mietitty viraston julkisuuskuvaa. Tuloksena on myös keskusteluyhteys sen ja kirkollisten tahojen välillä sekä yhteistyö lähetys- ja avustusjärjestöjen kanssa turvapaikkapäätösten taustalla olevien maatieteraporttien suhteen.

Seurakuntien ja Ekumeenisen neuvoston toiminta on saanut kiitosta, ja keskustelu maahanmuuttoviranomaisten toiminnasta on osoittautunut hyödylliseksi. Mutta itse asia, turvapaikanhakijoiden asema, ei näytä kohentuneen. Eri viranomaistahojen toiminta konkreettisissa tapauksissa ei ole muuttunut.

"Itse asia, turvapaikanhakijoiden asema ei näytä kohentuneen."

Samana päivänä, kun SEN piti syyskokoustaan, vietiin kirkkoturvapaikan saanut naishenkilö suurieleisessä poliisioperaatioissa väkivalloin seurakunnan suojusta.⁹ Vaikuttaa, ettei Suomella eikä EU:lla vielä ole kokonaisvaltaista maahanmuuttopolitiikkaa, jonka osaksi turvapaikkapäätökset asettuisivat.

Kirkko turvapaikkana -toiminnassa ja keskustelussa on kysymys kirkon ja kristinuskon relevanssista. Julkisuusmyllyn riepottelema Mikaelinseurakunnan kirkkoherra oli keskikeskellä varmaankin maamme uskottavin kirkonmies. Seurakunnat pistivät itsensä likoon lähimmäisen takia, ja se antaa katu-uskottavuutta oltiinpa asian eri ulottuvuuksista muuten mitä mieltä tahansa.

Kirkkojen tehtävä on edelleen esittää kysymyksiä hädänalaisen ihmisen näkökulmasta ja auttaa heitä evankeliumin velvoituksen mukaan.

Kristityt on kutsuttu tulemaan yhteisöksi, joka yhdistää rukouksen toimintaan, ylistyksen oikeudenmukaisuuteen, mietiskelyn muutokseen ja kontemplaation yhteiskunnalliseen toimintaan. Uskovat tunnistavat yhteiskunnalliset seuraukset sille mitä heistä pyhässä ehtoollisissa tulee.¹⁰

HEIKKI HUTTUNEN

Suomen Ekumeenisen neuvoston (SEN)

pääsihteeri

1. Kuopion vt. poliisipäällikkö Esko Ruokonen. Kirkko ja Koti 10.8.2007
2. Kirkkoneuvos Matti Halttunen. Kotimaa 11.10.2007
3. Katolinen katekismus, 2242.
4. Professori Jukka Huttunen. Turun Sanomat 29.7.2007.
5. Pyhien isien opetuksia elämän eri aloilta. OOL 1988.
6. Patrologia Graeca 43, 396.
7. Nykypäivä 5.5.1995.
8. Kirkko turvapaikkana -seminaari 4.4.2005.
9. Lahden helluntaiseurakunta. Hufvudstadsbladet 30.11.2007.
10. Emmanuel Clapsis. Orthodoxy in Conversation, s. 196.

Uskonnonvapaus ja sananvapaus ovat keskeisiä ihmisoikeuksia

Ihmisoikeuskeskustelu on viime aikoina saanut osakseen käytännöllistä huomiota uskonnonvapauden ja sananvapauden toteutumisen näkökulmasta.

Saksan evankelinen kirkko (EKD) on piispa Wolfgang Huberin (Berliini) kannanottojen kautta painottanut voimakkaasti uskonnonvapautta universaalina ihmisoikeutena, joka kuuluu sekä kristityille että muslimeille. Tällöin on samanlaisesti otettu tarkasteluun moskeijoiden rakentaminen Saksassa ja usein puutteellinen, mutta ihmisoikeuksien kannalta oikeutettu rajoittamaton uskonnon harjoittamisen oikeus kristityille muslimivaltioissa.

Kun valtiossa vallitsee uskonnonvapaus, onko ongelmallista, jos esimerkiksi Kölniin ja Lontooseen halutaan rakentaa suurmoskeijat? Halutaanko suurmoskeijoita rakentamalla viestiä ympäristölle islamin voimaa ja valtaa vai onko syynä todellinen tilojen tarve kasvaville muslimiyhteisöille? Piispa Huber on nostanut esiin tosiasiain, että monet kristityt eri puolilla maailmaa joutuvat parhaillaan kokemaan ihmisoikeuden rajoittamista ja loukkaamista halutessaan harjoittaa uskontoa. Minkäänlaista ahdistelua ei tule sallia, kun joku muslimi haluaa kääntyä kristityksi tai kristitty muslimiksi. Tähän antaa perustan YK:n ihmisoikeuksien julistuksen artikla 18 ja muut julistuksen pohjalta syntyneet kansainväliset ihmisoikeussopimukset.

Viime lokakuussa 138 merkittävää muslimia julkaisi kirkkojen johtajille osoitetun avoimen kirjeen. Se on voitu tulkita rauhanahdon ilmaukseksi kristittyjen suuntaan. Kirje käsittelee Jumalan rakkautta, lähimmäisenrakkautta ja muslimien ja kristittyjen yhteistä merkitystä maailmanrauhalle.

Tekstistä käy ilmi rakkaus yhteen Jumalaan, Muhammadin asema ja rakkauden kaksoiskäsky.

Kristityille on perustavaa, että kolmiyhteisen Jumalan rakkaus tulee ilmi Jeesuksessa Kristuksessa ja liitossa Israelin kanssa. Rinnalle ei voida asettaa islamin näkemystä, jonka mukaan suunta on lähtökohtaisesti ihmisestä Jumalaan: ihmisen pitää rakastaa Jumalaa.

Kristitty voi käsittää, että ensin rakkauden

suunta on Jumalasta ihmiseen, sitten Jumalaan, lähimmäiseen ja itseen: ”... Jumala on rakkaus. Juuri siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meidän keskuuteemme, että hän lähetti ainoan Poikansa maailmaan, antamaan meille elämän. Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksesi” (1. Joh. 4:8-10). Tulemalla ensin Jumalan rakastamaksi ihmisen on mahdollista rakastaa aidosti Jumalaa, lähimmäistään ja itseään. Koraanista taas puuttuu kirjaimellinen ilmaisu, että Jumala on rakkaus.

Dokumentissa mainitaan kahdessa yhteydessä vapaus. Ihmisellä sanotaan olevan vapaa tahto tehdä valintoja. Ihmisen on tällöin toimittava Koraanin määräämällä tavalla. Koraanin kohdan 2:256 mukaan uskontoon ei pakoteta. Tämä viittaisi dokumentin mukaan rakkauden kaksoiskäskyn jälkimmäiseen osaan; lähimmäisen rakastamisessa oikeudenmukaisuus ja uskonnonvapaus ovat keskeisessä asemassa.

On hyvin merkittävää, että tässä avoimessa kirjeessä johtavat muslimit itse tähdentävät uskonnonvapautta. Kun näin tapahtuu, se myös velvoittaa sallimaan esteettömän uskonnon harjoittamisen kristityille kaikkialla maailmassa.

TIMO VASKO
lähetysteologi, dosentti

Lähetysshihteerit ihastuivat Israeliin

Historian palaset loksahtelivat kohdilleen lähetysshihteereiden opintomatalla Israeliin.

Oliiviöljyllä on voideltu kuninkaat ja sairaat.

Toistakymmentä lähetysshihteeriä osallistui viime marraskuussa opintomatalle Jerusalemiin ja Tiberiaaseen.

– Tavoitteena oli tutustua suomalaisten lähetysjärjestöjen työhön ja kristinuskon kannalta keskeisiin raamatullisiin kohteisiin sekä saada vahvistusta omalle identiteetille kristittyinä ja lähetysshihteerinä, **Marja Kopperoinen** Oulusta kertoo.

Jerusalemissa majoituttiin viikoksi Suomen Lähetysseuran työkeskukseen Shalhevetjaan. Loppuaika vietettiin Gennesaretin-järven maisemissa.

Pieni maa henkii historiaa

– Pieni maa, täynnä historiaa. Vanhimpien paikkojen nimetkin ovat kadonneet ajan kerrosten alle, **Pertti Ruotsalainen** Mikkelistä kuvaa.

Hän kertoo saaneensa matkalta lisää aineistoa aamunavauksiin ja lasten päiväkerhoihin.

– Yksi innoittava asia on öljypuu. Sen marjasta puristettua mehua käytetään ruokiin ja polttoaineena. Öljyllä on voideltu kuninkaat ja sairaat. Ja tehty vielä saippuaa. Puu elää uskomattoman sitkeänä pitkään ja on vuosituhatkauten antanut niin auringonsuojan kuin lehtensä ruuaksi lampaille ja vuohille.

Ruotsalainen tapasi matkalla Mikkelin tuomiokirkkoseurakunnan Lähemäen piirin toisen kummilapsen, kuusivuotiaan muslimipoika **Dakha-kin**, joka asuu Ramallahissa.

– Ramallah on se paikka, jossa Joosefin ja Marian kerrotaan kääntyneen takaisin etsimään poikaansa. Jeesus kun oli jäänyt pääsiäisjuhlien jälkeen kaupunkiin.

Lähetysshihteerit osuivat Ramallahiin palestiinalaisjohtaja Jasser Arafatin kuoleman vuosipäivänä. Kaupungissa oli menossa patsaanpaljastustilaisuus ja läsnä myös Hamasin johtajia. Poliiseja vilisi kaikkialla.

Täydennyskoulutusmatkan järjestivät Kirkon Lähetystyön keskus ja Oulun hiippakunnan lähe-

Keitaan varjossa Qumranissa.

Itkumuuri Jerusalemissa kehottaa: – Herra, kuule minun ääneni. Tarkatkoot sinun korvasi minun rukousteni ääntä Ps 130: 2.

Kuvat: Peter Ingman

Lähetysshihteerit kävivät myös Palestiinan puolella Ramallahissa.

tystyö. Matkanjohtajina toimivat koulutuss sihteeri **Kirsi Sirviö**, hiippakunnan lähetysshihteeri **Matti Laurila** ja kasvatusshihteeri **Marja Kopperoinen**.

LEA LAPPALAINEN

– Kamppailu aikaa vastaan kuuluu työnkuvaan, Ville Hoikkala toteaa.

Maahanmuuttajien juristi liputtaa siirtolaisuuden puolesta

– Perus- ja ihmisoikeuksilla on lain tulkintaa ohjaajaa merkitys, lakimies Ville Hoikkala kuvaa.

Ville Hoikkala harppoo helsinkiläiseen kahvilaan flunssatoipilaana. Takana on Afrikan matka ja paluu työpöydän ääreen.

Maahanmuuttajin ihmisoikeuksista puhuminen pääsee vauhtiin aamun Helsingin Sanomien pääuutisesta: Joka kymmenes pääkaupungin koululainen on ulkomaalaistaustainen.

Maahanmuuttajat haastavat Hoikkalan mukaan yhteiskuntaa. Kun rajat ovat auki ja eletään avoimen talouden aikaa, pitää suostua myös hämmentäviin asioihin, vaikkapa kerjäläisten lisääntymiseen.

– Järkyttävä asia, jos ei ole muuta elantoa. En silti näe kerjäämisessä välitöntä turvallisuuden uhkaa.

Rennon miehen hommaa

Kolmekymppinen Hoikkala on profiloitunut maahanmuuttajien lakimieheksi.

– Näihin hommiin ajautuvat tavanomaista rennommat, suvaitsevammat ja vapaamielisemmät tyypit, hän kuittaa.

Hoikkalan työstä 40 prosenttia on ulkomaalaisten oikeuksiin liittyvää. Asiakkaat ovat pääsääntöisesti 20-30 -vuotiaita, suuri osa Afrikasta, muun muassa Nigeriasta, Kongosta ja Kamerunista. Aasian maista Sri Lankasta ja Bangladeshista tulleet ovat Hoikkalalle tuttuja. Asiakkaina on ollut myös kiinalaisia, turkkilaisia ja kurdeja.

Turvapaikanhakijoita, opiskelijoita, työpaikkaa etsiviä ja perhesyiden takia juridista apua tarvitsevia kääntyy Hoikkalan puoleen.

Juristin ja maahanmuuttajan tie kohtaa usein, kun ihmistä ollaan käännyttämässä maasta. Koko tulobyrokraatia tai jokin yksityiskohta, kuten oleskeluluvan täyttäminen, on hoidettu huonosti tai asiaa viivytelty.

Hoikkalan asiakkaana on myös ruandalainen Suomeen tullut pappi, jota epäillään osallisuudesta kansanmurhaan vuonna 1994.

Suomi karsastaa ulkomaalaisia

Voimassa olevan ulkomaalaislain nuori juristi sanoo pääpiirteissään toimivan.

Hallitusohjelmassa kiinnitetään huomiota työperäisen maahanmuuton helpottamiseen, mistä Hoikkala iloitsee. Työpaikan jo saanut voi hakea oleskelu- ja työlupaa Suomesta käsin, viisumia Suomeen voi hakea muiden Schengen-maiden edustustoista.

Suomi ei maahanmuuttajan näkökulmasta silti ole ystävällisin maailmankolkka.

- Kokonaisen afrikkalaisen suvun varat saattavat tuhoutua, kun suomalainen virkamies antaa kielteisen päätöksen oleskelulupahakemukseen. Suomen monimutkaista lainsäädäntöä on vaikea ymmärtää saati selittää afrikkalaisten heimoanhimpien kielellä.

Töitä Suomesta löytyy tekeville, etenkin pääkaupunkiseudulla. Hoikkala tietää, että moni hyvin koulutettu turvapaikanhakija hoitaa bussien yösiivouksia. Ja tienaa enemmän kuin omassa ammatissaan kotimaassa.

- Salon ammattikorkeakoulun nigerialaisia opiskelijoita käy Helsingissä töissä. Salossa heitä katsotaan karsaasti.

- Syy pensyteen ei aina ole työnantajassa vaan asiakkaisissa. He pelkäävät ulkomaalaisen siivoojan tuovan pommeja toimistoon.

Byrokrazia ennen kaikkea

Hoikkala on huolissaan myös turvapaikkajärjestelmästä. Kun turvapaikanhakija käännytetään pitkän hakuprosessin jälkeen lähtömaahansa, hyödyt jäävät Eurooppaan - ja pitkään työtä tehnyt turvapaikanhakija palaa lähtöruutuun.

Lakimies muistuttaa, että oikeus työhön ja toimeentuloon kuuluu ihmisoikeuksiin. - Siirtolaisuuden helpottaminen on keino tasoittaa globaalia eriarvoisuutta ja elintasokuilua niin, että mikään osapuoli ei häviä.

Käytännössä Suomeen työhön halajava joutuu yhteiskunnallisen valvontakoneiston syleilyyn. Kaikissa muissakin Euroopan maissa siirtolaisen hyväksymiselle on asetettu korkeat kriteerit, ja byrokrazia jauhaa hitaasti.

- Meillä työntekijän oleskeluluvan hakuprosessi on monivaiheinen ja kestää yleensä 8-9 kuukautta. Kun muutaman vuoden ahkerasti työtä tehnyt turvapaikanhakija käännytetään kotimaahansa kielteisen päätöksen jälkeen, eurooppalainen yhteiskunta säästää rahaa, koska sen ei tarvitse sitoutua entisen työntekijänsä sosiaaliturvaan eikä peruspalveluihin, mutta samalla Eurooppa saa käytettäväkseen turvapaikanhakijan maksamat verot ja hänen työnanta-

jalleen muodostuneen työn lisäarvon, Hoikkala luettelee.

Kirkko joutuu kysymään keitä se palvelee

Lahtelaissyntyinen Hoikkala mietti ammatinvallintaa viime laman aikaan. - Kun kaikki meni Suomessa nurin ja Irak hyökkäsi Kuwaitiin.

Oma perhe säästyi laman kuritukseksi, monien kavereiden perheessä oli toisin. Sieltä juontaa Hoikkalan herääminen sosiaalisen oikeudenmukaisuuden kysymyksille.

Kun oikeustieteen opinnot veivät Rovaniemelle, hän oli aloitteellinen maahanmuuttaja-asioissa. Hengellinen koti löytyi helluntaiseurakunnasta.

Juristina hän kiittää kirkkoja aktiivisuudesta maahanmuuttaja-kysymyksissä.

- Kirkko joutuu aina kysymään, mikä sen rooli on yhteiskunnassa ja ketä se palvelee. Jos se haluaa olla omantunnon ääni, silloin sen pitää olla heikon puolella.

- Toisaalta seurakunnat ovat itsenäisiä. Siinä missä yksi seurakunta antaa suojelua turvapaikkaa hakevalle, toinen seurakunta voi pidättäytyä asiassa.

Teksti ja kuvat:
LEA LAPPALAINEN

Luovuttamattomat ihmisoikeudet

Kaikki ihmiset syntyvät vapaina ja tasavertaisina arvoltaan ja oikeuksiltaan. Heille on annettu järki ja omatunto ja heidän on toimittava toisiaan kohtaan veljeyden hengessä.

Näin alkaa vuonna 1948 hyväksytty YK:n yleismaailmallinen ihmisoikeuksien julistus.

Johdannon lisäksi julistuksessa on 30 eri artiklaa. Alussa ovat niin sanotut yleiset kansalaisoikeudet. Artikla 17 antaa oikeuden omaisuuteen ja omaisuuden suojaan. Artikla 18 keskittyy ajatuksen, omantunnon ja uskonnon vapauteen. Seuraavat artikkelit liittyvät mielipiteen ja sananvapauteen, kokoontumis- ja yhdistymisvapauteen. Loppuun on kirjattu taloudelliset, sosiaaliset ja sivistykselliset oikeudet.

”Kohtelet minua kuin tuttavaa, vaikka olen vierasmaalainen”

■ Vanhan testamentin Ruutin kirja on pieni, muttei vähäarvoinen. Ruutin tarina koskettaa omaa elämäämme hyvin läheltä.

Muukalaisena elänyt aviovaimo palaa kotiseudulleen murheellisena, Jumalan koettelemana naisena. Muukalaisuus oli antanut hänelle ja hänen miehelleen onnelliset kymmenen vuotta. Heillä oli ollut ruokaa, jota vailla he olivat lähteneet etsimään vieraasta maasta parempia elinolosuhteita. Heidän kaksi poikaansa näivat vierasmaalaisen naisen. Onnellisuus päättyi, kun mies kuoli. Pian myös molemmat pojat kuolivat. Hän oli yksin, leski, kahden leskeksi jääneen miniänsä kanssa.

Toinen Noomin miniöistä halusi jakaa hänelle läheiseksi tulleen anoppinsa kanssa hänen kohtalonsa. Hän suostuu jopa tämän Jumalaan, vaikka näkikin anoppinsa kokevan leskeytensä Jumalan koettelemuksena.

Uudessa kotimaassaan Ruut, muukalainen, hämmästyi. Hän sai tuttavankohdelun. Vierasmaalaisen sydämessä on usein pelko siitä, ettei häntä kohdella hyvin. Tuttavaan suhtaudutaan asiallisesti. Olipa hän hyvänpäivän tuttu tai tilapäinen olemme kohteliaita ja käyttäydymme siivosti.

Booas, rikas maanomistaja, hämmästytti Ruutin ystävällisyydellään. Hän halusi tietää, kuka oli hänen pellollaan ahertava nuori nainen. Vieraan naisen tarina kerrottiin hänelle. Hän arvosti sitä, miten Ruut oli liittynyt anoppinsa kohtaloon. Ruutin epäitsekkyys ja hänen tapansa toimia, luopua omista juuristaan, jopa omasta jumalastaan, ja seurata yksinäistä vanhenevaa naista teki vaikutuksen häneen.

Ruut oli ahkera. Hän keräsi lyhteistä pudonneita tähtiä anoppinsa ja itsensä elättämiseksi. Israelilaisten lain mukaan ne kuuluivat köyhille ja muukalaisille (3 Moos. 19:9,10; 23:22). Laki perusteli tämän oikeuden sillä, että heidän Jumalansa oli Herra, israelilaisten yläpuolella oleva hallitsija ja käskyn antaja. Ruut muukalaisena pyysi kuitenkin luvan. Hän tarvitsi leipää anopilleen ja itselleen.

Näemmekö muukalaisen, vierasmaalaisen silmissä alistuvaa nöyryyttä keskuudessamme? Näinkö hänen pitäisi käyttäytyä täällä? Siksikö emme anna hänen edes tehdä työtä, jolla hän elättäisi itsensä ja perheensä? Moitimme häntä vain siitä, että hän vie leivän oman maamme kansalaisilta ja elävät meidän varoillamme.

Booas, peltojen omistaja antoi selvät ohjeet siitä, miten Ruutia kohtaan tulisi kohdella. Ahkeralle tähkien poimijalle piti antaa yli säädetyn määrän. Häntä ei saanut moittia eikä säättiä. Nainen, leski olisi saattanut tulla ahdistelluksikin kulkiessaan yksin pellolla. Anoppi näki tämän vaaran ja arvosti sitä, että miniä oli turvassa, koska hän sai olla palveluväen joukossa.

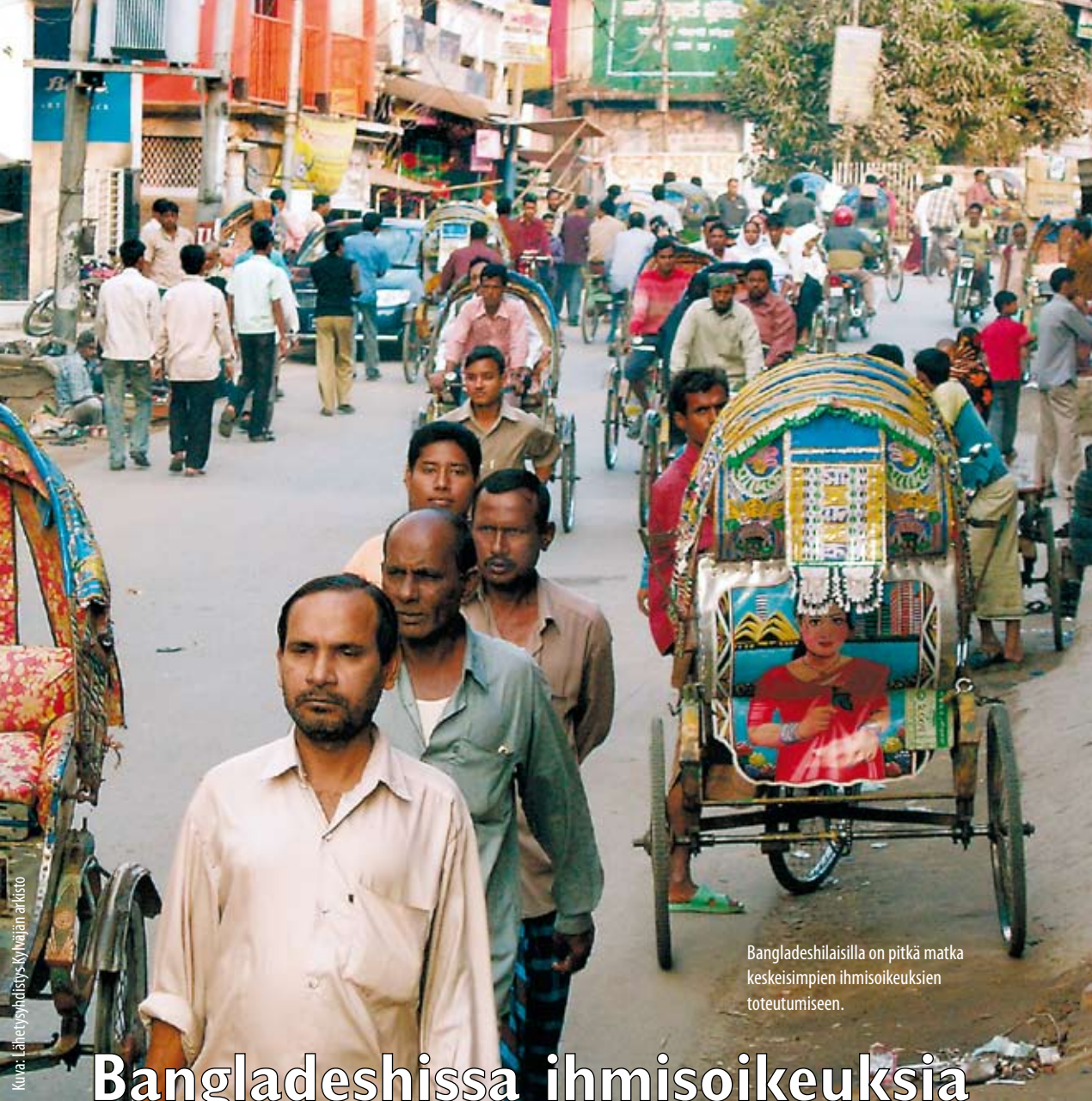
Ruut sai syödä ja juoda palvelusväen kanssa, vaikka hän itse ajatteli, ettei hän ollut arvollinen kuulumaan edes tähän joukkoon. Näin hänen ei tarvinnut iltaan asti odottaa ruokaa. Työtätekevänä kuuluivat hänelle ateriatkin.

Kappale Ruutin kertomusta opettaa oikeaa asennoitumista muukalaista kohtaan. Vierasmaalaiselle on oikeus olla olemassa ja saada sija uudessa kotimaassaan. Jo Vanha testamentti korostaa ihmisen perusoikeuksia.

PIRKKO LEHTIO
Teologin tohtori

*Jo Vanha testamentti
korostaa perusoikeuksia.*

Bangladeshilaisilla on pitkä matka keskeisimpien ihmisoikeuksien toteutumiseen.

Bangladeshissa ihmisoikeuksia poljetaan monilla alueilla

Lähetystyö pyrkii lisäämään naisten ja lasten ihmisoikeuksia.

Voimme auttaa pelastamaan yhden ihmisen koko maailman.

Sajeda työskentelee vaatetehtaassa. Kaikkien naispuolisten työntekijöiden on noudatettava siellä kirjoittamatonta sääntöä, joka kieltää lasten hankkimisen niin kauan kuin työsuhte kestää. Tähän

kohtuuttomaan vaatimukseen kuuluu myös abortti, jos työntekijä tulee raskaaksi.

– Avioiduin kolme vuotta sitten, mutta en voi ajatellakaan lasten hankkimista, koska se on vastoin työnantajan määräyksiä. Jos teen jotain vastoin määräyksiä, menetän välittömästi työni. Tämä työ on minulle tärkeämpi kuin lasten hankkiminen, sillä ilman työtäni ei perheemme tule toimeen, 23-vuotias Sajeda kertoo.

Ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen

Kouluun pääsy on tytölle ratkaiseva askel kohti parempaa tulevaisuutta.

16. artiklan mukaan jokaisella on oikeus solmia avioliitto ja perustaa perhe. Tämä ei ole ainoa julistuksen artikla, jota vastaan Bangladeshissa rikotaan.

Lapsityövoiman käyttö on yleistä yksityisissä kodeissa, teollisuudessa ja yrityskaupungeissa. Varsinkin kaupungeissa keskiluokan ja sitä varakkaammat perheet ottavat koteihinsa ilmaiseksi työvoimaksi ”sukulaistyttöjä ja -poikia” maaseudulta, köyhistä suurperheistä, joilla on vaikeuksia elättää isoä lapsimäärää.

Tämän ajatellaan olevan köyhien auttamista ja hyväksyttävää, mutta todellisuudessa lapsityövoiman käytöllä estetään lasten oikeus opetukseen, riittävään lepoon ja kehitykseen, vaikka jokainen mainituista oikeuksista kuuluu kaikille, lapsille ja aikuisille.

Bangladeshin kaltaisessa kehitysmaassa ihmisoikeusloukkauksia tapahtuu yhteiskunnan kaikilla tasoilla. Tällä hetkellä maassa ei ole vaaleilla valittua hallitusta vaan valtaa käyttää 10-jäseninen virkamieshallitus, jota armeija voimakkaasti tukee. Maassa on voimassa poikkeustilalaki, joka kieltää muun muassa poliittiset kokoontumiset ja mielenosoitukset. Myös lehdistön ja joukkotiedotusvälineiden toimintaa kontrolloidaan.

Kehitysmaolosuhteiden lisäksi etelä-aasialainen kulttuuri ja pääuskonto islam sävyttävät ih-

Lapsityövoiman käyttö on yleistä

misoikeuksien noudattamista Bangladeshissa. Islamilainen maailma soveltaa ihmisoikeuksia omassa kontekstissään islamilaisen sharia-lain pohjalta. Tästä on esimerkkinä The Cairo Declaration of Human Rights in Islam (1990) tai Universal Islamic Declaration of Human Rights (1981).

Ihmisoikeudet ja edunsaajien tietoisuuden lisääminen on yksi Lähetysyhdistys Kylväjän Bangladeshin työn osa-alueita. Tätä työtä tukee naisten parissa tehtävä työ sekä kouluohjelma, jossa motivoitetaan vanhempia lähettämään myös työt kouluun. Työsarka näyttää valtavasti kehitystä tapahtuu pienin askelin. On sanottu, että emme voi pelastaa koko maailmaa, mutta voimme auttaa pelastamaan yhden ihmisen koko maailman.

AATU GRÖHN

Lähetysyhdistys Kylväjän Bangladeshin lähetti

Naisten lukutaitoaste on paljon alhaisempi kuin miesten.

Raamattutyö elää muutoksesta toiseen

Islaminuskoiset antoivat tukensa raamattutyölle Gazassa.

Kuva: Suomen Pipliaseura

Vähemmistökansallisuuksista tulleita raamattukoulu-laisia Yunnanin provinssissa.

Suomen Pipliaseura on maailmanlaajan pipliseurojen verkoston Yhtyneiden Raamattuseurojen (United Bible Societies) suomalainen jäsen. Järjestöllä on tällä hetkellä 145 jäsenseuraa eri puolilla maailmaa. Ne toimivat yli 200 maassa. Vertailukohtana voidaan todeta, että Yhdistyneillä kansakunnilla on tällä hetkellä 192 jäsenvaltiota. Kyseessä ei ole ainoastaan ekumeenisesti varsin laaja organisaatio, vaan myös maantieteellisestä kattava järjestö.

Pipliaseurojen yleisenä toimintaperiaatteena on noudattaa kulloinkin voimassa olevaa yhteistyömaan lainsäädäntöä. Tämä ei kuitenkaan estä käymästä avointa ja läpinäkyvää keskustelua valtion hallinnon kanssa esimerkiksi siitä, miten uskonnonvapautta tai muita ihmisoikeuksia tulkitaan eri maissa. Paikallisen toimijan näkökulma on tässä keskeinen.

Raamattutyön mahdollisuudet voivat myös yllättäen muuttua. Hyvä esimerkki on Kiinan uskontoa koskeva lainsäädäntö, joka säätelee tarkasti uskonnollisten julkaisujen jakamista eikä salli julkisuudessa tapahtuvaa evankelioimistustyötä. Kuitenkin viime syyskuussa voitiin viranomaisen luvalla painattaa ja jakaa 150 000 evankeliumikirjasta, johon on painettu myös Kiinan naisten maajoukkueen tähtihyökkääjän todistus.

Joulukuussa Kiinan uskontoviraston johtaja ilmoitti 50 miljoonan Nanjingissa painetun Raamatun juhlassa, että Kiinassa järjestettävien olympialaisten yhteydessä voidaan jakaa Kiinassa painettua raamattumateriaalia kiinaksi ja eri kansainvälisillä kielillä (ks. lisää www.bible.fi). Tämä on mahdollista, koska Yhtyneet Raamattuseurat on koko ajan säilyttänyt keskusteluyhteyden uskontoasioita hoitavaan virastoon.

Pipliaseurojen työssä on keskeistä keskittyminen mahdollisuuksiin, ei niinkään rajoituksiin. Luova lähestymistapa mahdollistaa asioita, joita ennen pidettiin mahdottomina. Tämä koskee erityisesti alueita, joilla islam on valtauskontona. Erityistä luovuutta tässä ovat osoittaneet Egyptin ja Palestiinan Pipliaseura sekä Libanonin Pipliaseura, joka koordinoi työtä myös Irakissa.

Luovuus voi myös tuoda ongelmia. Viime lokakuussa tapahtunut Gazan Raamattukaupan hoitajan raaka murha on muistutus ääriyhmien kiihkosta. Jotain raamattutyön mahdollisuuksista kertoo kuitenkin se, että raamattukaupan islaminuskoiset naapurit tulivat kadulle osoittamaan mieltä tekoa vastaan ja ilmaisemaan tukensa Raamattukaupan työlle.

MARKKU KOTILA
TT, Suomen Pipliaseuran pääsihteeri

Nykyajan kristittyjen vainoissa erityisesti naiset ovat heikossa asemassa. He saattavat uskonsa vuoksi joutua tilanteisiin, joissa ei ole kuin huonoja vaihtoehtoja.

Ahmed Alin lista

Raamatun lukeminen maksaa monissa maissa ihmishengen.

Työskennellessäni kehitys yhteistyötehtävissä Keski-Aasiassa tutustuin naiseen nimeltä Simin. Siminin ollessa asioilla kaupungilla perheen koti oli joutunut pommi-iskun kohteeksi. Siminin mies oli ainut, joka pelastui iskussa. Neljätoista suvun jäsentä kuoli. Mies kärsi tämän jälkeen henkisistä traumoista, joiden takia hän ei pystynyt kunnolla työnteekoon.

Siminin perheen talous kohentui, kun palkkasimme vaimoni kanssa hänet sisäköksi ja hänen miehensä puutarhuriksi. Työ kristityssä kodissa vaikutti käänteentekevästi heidän elämänsä näkökulmaansa.

Palattuamme kotimaahan Simin löysi työn avustusjärjestöstä. Samassa työpaikassa toimi autonkuljettajana Ahmed Ali. Siminin tulo samaan työpaikkaan sotki Ahmed Alin omat suunnitelmat. Tämä loukkasi hänen ylpeyttään. Hänen oli itse-

kunnioituksensa säilyttääkseen löydettävä keino kosta. Alkoi monenlainen kiusanteko.

Tilannetta ei parantanut se, että Siminin poika ja Ahmedin tytär rakastuivat toisiinsa ja nuoret avioituivat. Kerran Ahmed Ali oli niin vihainen Siminille, että löi häntä ruuvimeisselillä reiteen.

Eräänä päivänä Ahmed Ali keksi keinon kiristää naista. Alin tytär, joka asui nyt Siminin perheen luona, kertoi isälleen, että talossa luetaan Raamatua.

Syytös kristinuskon levittämisestä

Ahmed keksi laatia listan henkilöistä, joiden kanssa Simin mahdollisesti oli tekemisissä. Hän meni paikallisen tuomarin luokse ja väitti, että Simin ja listalla olevat henkilöt levittävät kristinuskoa. Paperille oli luetteloitu kymmeniä paikallisia ja ulkomaalaisia ihmisiä. Syytös pelotti, sillä kristinuskon levittämisestä islamilaisessa maassa rangaistuksena saattaa olla jopa kuolemantuomio.

Tuomari lähetti poliisin hakemaan Siminiä. Kuulusteluissa nainen päätteli, että ainut keino

Kristinuskon levittämisestä saattaa olla rangaistuksena kuolemantuomio.

suojella listalla olijoita oli saada paperi tuhottua. Viimeisenä keinonaan hän kysyi, kuinka paljon pitäisi maksaa, jotta tuomari repisi sen. Summa oli köyhälle valtavan suuri. Alkoi tinkiminen ja viimein päädyttiin summaan, jota alemmas ei voitu päästä.

Simin mielti kuumeisesti, mistä saisi rahat. Epätoivoissaan hän meni paikalliseen pankkiin pyytämään lainaa. Pankkivirkailija katsoi Siminiä pitkään ja pyysi saada nähdä hänen henkilöllisyystodistuksensa. Siminillä ei ollut mukanaan

mitään, millä todistaa kuka hän oli. Aikansa harkittuaan virkailija kuitenkin myönsi lainan. Simin kiitti mielessään Jumalaa, otti rahat ja vei ne tuomarille, joka antoi paperin Siminille.

Simin maksaa parhaillaan kaksivuotista velkaansa pois. Hänen kiusaamisensa päättyi traagisella tavalla lahjontajupakan aikoihin. Ahmed Ali tapettiin ryöstön yhteydessä, kun hän oli tarvikkeidenhakumatalla pääkaupungissa.

JV/AL

Henkilöiden nimet on muutettu.

Nyt jauhavat myös mandsojen myllyt

Viljaa jauhetaan yhdessä.

Dekkan pääkatu, jonka pinta on terästetty sepeleillä, on kuran vallassa. Pehmeillä kujilla on vaikea pysyä pystyssä ilman tukea. Geshan kunnan johtaja **Belachew Beyene Girma** ylistää aluetta luonnonvaroilta rikkaaksi.

-Täälläpäin Etiopiaa saamme sadetta ympäri vuoden, hän sanoo.

- Milloin teillä on kuiva kausi?

- Sen pitäisi alkaa nyt ja kestää noin kolme kuukautta. Loput on sadeaika.

Myös tie mandsojen kyliin oli yhtä savivelliä. Matka kestää Dekasta kävellen pari tuntia. Mandsat asuvat metsäkyllissä toisen kansan, gomaroiden naapureina. Vaikka molemmat kuuluvat kaffa-kansaan, gomarot eivät suostu aterioimaan mandsojen kanssa, koska nämä ovat saastaisia, kun syövät apinan ja sian lihaa. Mandsoilla taas on tarve tulla hyväksytyiksi; jotkut ovat jopa alkaneet ympärileikata tyttöjään, koska se on osa naapurien perinnettä.

Mitä pataan ja padan alle?

Mandsat elävät paljolti luontaistaloudessa. Perinteinen keino saada rahaa on myydä hunajaa ja

Kuva: Jonko Marttinen

Perinteistä mandsojen myllyä käyttää perheen emäntä. Nyt miehet ovat uuden myllyn mylläreitä.

polttopuita Dekan torilla. Puiden hakkaamisesta ja myynnistä pitäisi luopua, mutta ongelma on mitä sitten laitetaan padan alle. Etiopian vähiä metsiä on varjeltava. Täällä kaukana suurista keskuksista se voi olla vielä mahdollista.

Alueella toimii Etiopian Evankelisen Mekane Yesus -kirkon yhteisönkehittämishanke yhdessä paikallisten viranomaisten kanssa. Hanketta tukee myös Suomen Lähetysseura ja ulkoministeriö.

Tasa-arvoa opetellaan monella rintamalla.

-Mukana ovat sekä mandsat että gomarot, kertoo **Kirsi Leikola**, projektin resurssihenkilö.

- Tuotetaan kaikille tarkoitettuja palveluja alueille, jossa niitä ei ole.

Uuden ajan merkkinä Didifassa oli upouusi mylly. Nyt on jo mandsa-kansassa mylläreitäkin.

Halveksittujen mandsojen alueelle rakennettu mylly palvelee myös lähellä asuvia gomaroita. Ihmiset tutustuvat toisiinsa ja oppivat hyväksymään toisensa, kun he jauhavat viljaa yhdessä.

Koulut ovat alueen keskuspaikassa Dekassa. Isommat lapset kulkevat sinne kylistään ja palaavat illan pimetessä. Kirkko on rakentanut sinne pienen asuntolan mandsoja varten ja Didfan kylään koulun pienimmille.

Osa mandsoista on kristittyjä. He ovat rakentaneet itselleen vaatimattoman kirkon. Sen ainoa soitin on kitara.

-Vasta kun opimme tuntemaan Jumalan, opimme, kuinka avioliitto pitää solmia, sanoo **Ayele Gano**, nuori mies joka haluaisi opiskella ihan kaikkea.

-Ennen kun ajattelimme, että nyt on hyvä aika avioitua, veimme väkisin jonkun tytön metsään, ja se oli siinä. Sitten veimme hänet kotiin.

JOUKO MARTTINEN

Kirjoittaja on av-tuottaja Suomen Lähetysseurassa.

Hän tekee Etiopiasta dokumenttielokuvaa, jossa kerrotaan myös mandsa-kansasta.

Ihmisoikeustyö on sitoutumista evankeliumiin

Ihmisoikeustyö kuuluu papin arkeen Kolumbiassa.

Kolumbian evankelisluterilaisen kirkon ihmisoikeustoimistoa, Oficina de Justicia y Vidaa johtaa pastori **Jairo Suárez**.

Toimisto perustettiin kirkon vastuksena maassa pitkään jatkuneeseen poliittiseen ja humanitaariseen kriisiin. Eri rintamien väliset aseelliset yhteenotot ja jatkuvien taistelujen läsnäolo olivat aiheuttaneet maan sisäisen siirtolaisuuden aallon. Yli kolme miljoonaa ihmistä, etupäässä maaseudulla, oli joutunut lähtemään kodeistaan.

Kirkon oli tehtävä jotain. Miten nuoresta papista tuli ihmisoikeuksien puolestapuhuja?

- Uskon että elämä on koulunut minua lapsuudesta asti, pastori Jairo Suárez pohtii.

- Elimme äärimmäisen köyhyyden keskellä ja jouduin jo pienenä poikana myymään tavaroita kadulla.

Suárez kertoo kärsineensä nälkää ja tietää, mitä on ainainen puute. Opiskeluaikoina hän kävi työssä voidakseen auttaa perhettään.

- Kiitos Jumalalle, että kohtasimme ihmisiä, jotka tunsivat myötätuntoa ja auttoivat meitä hädän

Jairo Suárez

hetkellä.

Kutsun palveluun hän toteaa saaneensa jo pienenä katujen lapsena.

- Tiedän, miltä elämä kadulla asuvan perheen näkökulmasta tuntuu. En kuitenkaan tee työtäni ihmisoikeustoimistossa vain omasta halustani. Papin virka vaatii minua. Työ on minulle sydämen asia. Sitä on pakko tehdä. Ihmisoikeustyö ei ole vain yksi osallistumisen vaihtoehto. Minulle se on sitoutumista evankeliumiin.

Köyhyys on usein seurausta siitä, että ihmiset eivät tiedä omia oikeuksiaan. Pastori Suárezin mielestä kouluttamalla ja jakamalla tietoa ihmisoikeustoimisto voi vaikuttaa siihen, että ihmisten elinolosuhteet paranevat ja itsekunnioitus kasvaa.

Kirkolla on myös profeettallinen tehtävä, Jairo Suárez julistaa.

Sen tulee puhua ääneen väärinkäytöksistä ja loukkauksista ja tuoda sorrettujen ääni kuuluviin. Samalla kirkon tehtävä on valaa toivoa ja luottamusta ja uuden elämän mahdollisuutta siellä missä ihmiset ovat kodittomia tai monella tavalla haavoittuneita. Tämän kokonaisvaltaisuuden tähden minäkin tätä työtä teen.”

MAIJA KUOPPALA,
aluekoordinaattori
Suomen Lähetysseura

Ihmisoikeustyö on sitoutumista evankeliumiin.

Rätt att se och synas

■ Hur många kristna finns det i Mellanöstern? Pudelns kärna blottas när jag checkar med kollegerna efter att ha bläddrat mellan motstridig statistik. En stund senare har vi fortfarande bara intervallet ”mellan 10 och 20 miljoner” kvar. Saken är att ingen vet exakt. I vissa länder i regionen ”finns” de lokala kristna inte. I andra är enbart frågan så känslig att man – som i det turbulenta Libanon – inte har velat göra någon officiell religionsstatistik över invånarna sedan 1932.

I Egypten uppger den koptisk-ortodoxa kyrkan sitt medlemsantal till 11 miljoner. Staten har andra siffror; Egyptens ambassad i Norge informerar på webben att de kristna är 6 procent av landets befolkning – totalt! Det betyder 4,3 miljoner. Samma statsambassad i London redovisar 9 procent kopter och 1 procent övriga kristna. Hur kan gapet mellan alla siffror vara så stort i ett land där religionen antecknas i ens ID-kort?

På ett påtagligt sätt visar siffrorna hur många arabkristna lever: trängda, aktivt hotade eller bortglömda i det offentliga och vardagliga rummet. I den här miljön föddes SAT-7 för elva år sedan, en kristen satellitkanal med teveprogram för och av de arabiska kristna.

Bakom programmen stod en unik sammanslutning av lokala kyrkor, samfund och organisationer och partners från andra regioner. Huvudprincipen var klar: tyngdpunkten i profil och programproduktion var lokal och ansvaret låg hos de kristna från regionen. Nu, år 2008, sänder SAT-7 24 timmar kristen teve i dygnet på tre kanaler: två arabiska och en på farsi. De arabiska programmen är till 80 procent lokalt producerade, främst i centren i Kairo och Beirut. Enbart den allmänna arabiska kanalen har mellan tre och fem miljoner tittare i veckan. Den andra kanalen, barnkanalen SAT-7 KIDS, är drygt en månad gammal. Tack vare den kan kristna familjer över fem tidszoner erbjuda sina barn en kristen världsbild.

Responsten till SAT-7:s tittarservice bekräftar tre viktiga funktioner i ett område som domineras av en stark religion. SAT-7 kan med sin starkt lokala profil:

Legitimerar de kristna i regionen. Genom att synas finns de också. Som en tittare uttryckte det ”Den visar att vi också finns här, att vi är kristna – från Mellanöstern”. Det är viktigt, i en miljö där fundamentalistiska krafter gärna framställer kristendomen som ett modernt och ”främmande” kulturellt fenomen.

Ge offentlighet. De kristnas situation – också de orättvisor som förekommer – kan inte döljas. SAT-7 är ett språkrör som via satelliten obegränsat når en stor publik. Det här ger ett visst skydd mot övergrepp och trakasserier.

Motarbete fördomar. SAT-7 sänder kristen undervisning och bibelberättelser. De stöder de kristna, men är samtidigt ett fönster mot icke-kristna tittare som får förstahandsinformation om vad de kristna tror och lär.

Det sistnämnda behövs. Egyptiska kollegan George berättar att det går rykten om hur de kristna dricker blod och släcker ljusen i kyrkan för att kunna kyssa varandra i mörkret.

Okunskapen är en pendelrörelse. Samma fördomar kämpade kristna förkunnare mot under de första decennierna av vår tideräkning. Predikanterna var bland annat cyprioten Barnabas och romerska medborgaren Paulus – bägge uppvuxna i samma Medelhavsvindar som Jesus från Nasaret och (kanske) 20 miljoner kristna mellanösternbor.

MAY WIKSTRÖM

May Wikström arbetar som informatör på SAT-7:s kommunikationsavdelning i Nicosia. Hon är utsänd av Finska Missionssällskapet, som är en av organisationens internationella partners.

Mihin menet lähetys?

Kirkon lähetysstrategia ja yhteisen toimintarakenteen pohdinta olivat tapetilla kirkon lähetysneuvottelussa tammikuun lopulla Jyväskylässä.

Lähetysstrategiassa pyritään saavuttamaan yksimielisyyttä siitä, miten kirkon lähetys ymmärretään, mihin toimintaympäristön muutoksiin tulee vastata ja mitä periaatteita lähetystyössä noudatetaan. Strategian liitettäneen myös sopimusluonnos, jolla sitoudutaan yhteisen strategian noudattamiseen.

Piispa **Simo Peura** kuvasi neuvottelussa laajasti toimintaympäristön muutosta.

Kristinuskon painopiste on siirtymässä etelään ja itään. Kristinuskon osin irtautumassa länsimaisesta kulttuurista ja sitä sanotaan uudella tavalla. Ekumeeniset suhteet monipuolistuvat.

- Kirkkojen tilanteessa on suuria eroja, lähetystyössä korostuu yhteistyö, Peura kuvasi.

Kansainvälisen diakonian toimintarakenteen on muuttunut ja seurakuntarakenteen muuttuu Suomen kirkossa. Uudelleen arvioitavaksi joutuvat myös ulkosuomalaisyön ja lähetystyön suhde. Maahanmuuttajatyö tuo oman lisänsä muutokseen.

Tähän mennessä kertyneistä lähetysten toimintaperiaatteista Peura esitteli keskeisiä.

Jokainen seurakunta toteuttaa kirkon lähetystehtävää. Lähetysten subjekti on seurakunta, joka lähettää lähetit ”omina työntekijöinä” kentälle. Lähetysjärjestöt ovat palvelujärjestöjä, jotka antavat osaamisensa seurakuntien ja niiden lähettien käyttöön ja toimivat kirkon tunnustuksen ja uskon pohjalta.

Lähetystyön ja kansainvälisen diakonian yhteyttä tulee vaalia kaikilla kirkon toiminnan tasoilla.

Lähetystyön ponnistukset on kohdennettava erityisesti sinne, jossa Kristusta ei vielä tai ei enää tunneta. Lähetystyö toteutetaan kirkon tunnustuksen ja luterilaisen uskon pohjalta.

Virkakysymys ja lähetys

Virkakysymys vaikuttaa siihen, miten seurakuntien ja joidenkin lähetysjärjestöjen yhteistyö sujuu.

Peura kiitti saavutettua yksimielisyyttä, jotka on kirjattu neljään periaatteeseen.

Seurakuntien ja lähetysjärjestöjen yhteistyössä kirkon lähetysjärjestöt toimivat seurakuntien päättämien työjärjestelyjen mukaisesti.

- Tämä tarkoittaa, että lähetysjärjestöt kunnioittavat seurakunnan oikeutta nimetä työntekijänsä yhteistyötilanteisiin, Peura selvitti.

Kirkon lähetysjärjestöt voivat ottaa palvelukseensa virkakysymykseen eri tavalla suhtautuvia työntekijöitä.

Toimiessaan ulkomaisten yhteistyökirkkojen kanssa kirkon lähetysjärjestöt kunnioittavat niiden virkaratkaisuja eivätkä lisää jännitteitä omalla toiminnallaan.

Kirkon lähetysjärjestöt kehittävät keskinäistä yhteistyötään niin, että erilaisiin virkakäsityksiin liittyviä tarpeettomia jännitteitä ja konflikteja ei synny.

Määrärahat ja seurakunnallisuus

Piispa Peura nosti puheenvuorossaan esiin Helsingin seurakuntayhtymässä käyttöön otetun uuden lähetystyön määrärahojen jakoperusteen. Perusteisiin kuuluvat edelleen vapaaehtoinen kannatuksen ja lähettisopimusten määrä. Uutena harkinnanvaraisena perusteena on ”järjestön seurakunnallisuus”.

Jakoperusteiden uusiminen ilmentää piispan mukaan kriittisyyttä järjestöön, jonka palveluksessa olevat papit eivät suostu käytännön yhteistyöhön papeiksi vihittyjen naisten kanssa.

- Tulkitsen tilannetta niin, että seurakunnissa on yksinkertaisesti väsytty kinaamaan naispappeudesta.

Peura näkee, että ”seurakunnallisuuden” käyttö kriteerinä herättää silti yhä enemmän kysymyksiä

Lähetystyössä korostuu yhteistyö.

- Seurakuntien nostaminen kirkon lähetystyön toteutuksen ytimeen on tärkein tavoitteemme, piispa Simo Peura totesi Jyväskylässä kirkon lähetysneuvottelussa. Puheenvuoroja jakoi Timo Vasko.

kuin vastauksia. - Vaikka kriteerin käyttöön kuuluu harkinta, tulee harkinnankin olla perusteltua, läpinäkyvää ja mahdollisimman objektiivista.

Lähetys kirkon rakenteissa

Kymmenen viimeksi kuluneen vuoden aikana kirkon lähetystyön toteutuksen rakenteesta on esitetty kolme mietintöä eri malleineen. Nyt yhteistä näkemystä rakennetaan Kirkon lähetystyön toimikunnassa seurakuntien edustajien ja lähetysjärjestöjen kanssa.

Vaihtoehtoja on kolme.

Nykyinen malli merkitsisi lähetysjärjestöjen riippumattoman toiminnan jatkamista. Piispan mukaan Kirkon lähetystyön keskuksen ja hiippakunnan ohjaava rooli jäisi tällöin pieneksi ja seurakunnat tekisivät itsenäisiä, toisistaan merkittävästi poikkeavia ratkaisuja.

Yhden toimijan malli merkitsisi vahvaa keskittämistä. Siihen päästään Peuran mukaan lähetysjärjestöjen hyvällä yhteistyöllä tai rakentamalla

"Seurakunnissa on väsyttynyt kinaamaan naispappendesta."

kirkon lähetys jonkin nykyisen järjestön pohjalta.

- Pidän varsin epätodennäköisenä, että kirkossa päädyttäisiin keskittävään malliin.

Kolmas vaihtoehto olisi sopimukseen perustuva yhteistyömalli, edellisten välimuoto. Siinä kirkkohallitus ja lähetysjärjestöt tekisivät sopimuksen, joka sisältää osapuolten velvoitteet ja oikeudet. Malli edellyttää kirkon lähetykseltä yhteistä strategiaa, johon on kirjattu keskeiset toimintaperiaatteet.

LEA LAPPALAINEN

Piispa Simo Peuran puheenvuoro luettavissa kokonaisuudessaan www.lapuanhiippakunta/fi/fi/piispa

– Asia yhdistää ja yhdessä on hauskeempaa paiskia töitä. Voimavarat moninkertaistuvat ja oma näkemys avartuu, kertoivat Kirkon Ulkomaanavun yhteyshenkilö Marja-Liisa Hautamäki (keskellä) ja lähetys sihteeri Inkeri Kujala, työpäri Limingasta. Vasemmalla Marja Hjerpe Savitaipaleelta.

Quo vadis Missio 2008

Lähetystyön suunta on kääntynyt

Unelma kirkosta, jossa lähetys ei ole vain työmuoto vaan kaikkien tekemää työtä, nousi yhdeksi visioksi kirkon lähetysneuvottelussa.

Unelman puki sanoiksi kirkon ulkoasiain osaston johtaja, kirkkoneuvos **Risto Cantell**. Lähetys ja seurakunnat tarvitsevat toisiaan, Cantell kertasi neuvottelun aiempia puheenvuoroja. Myös Kirkon Ulkomaanapu on pitkään istunut samassa pöydässä lähetysjärjestöjen kanssa.

Vastavuoroisuus, yhteys ja yhteistyö ovat lähetystyöskentältä toivottavia tuntomerkkejä Suomen kansainvälistyessä, moniarvoisuudessa ja seurakuntien rakenneuudistuksen edetessä.

- Lähetystyö kuuluu toisen uskon kunnioittamiseen. Tässä meillä on parantamisen varaa, Cantell sanoi.

"Kirkot kasvavat siellä missä sana saa vaikuttaa ja sytyttää uskon."

Quo vadis missio, missä mennään?

Jyväskylässä 25. tammikuuta pidetty kirkon lähetysneuvottelu jakautui kolmeen osaan. Päivien teemaa luodanneen, piispa **Simo Peuran** puheenvuoron jälkeen seurasivat teemaa vauhditta-

*"Jeesuksen elämä
on esimerkki,
Jeesuksen kuolema
pelastuksemme."*

vat paneelit. Päivä päättyi iltajuhlaan ja messuun Taulumäen kirkossa.

Maailman muuttumista peilanneessa paneelissa todettiin, että markkinatalous jyllää ja kristinuskon väestöllinen painopiste on Afrikan ja Aasian kirkkoissa.

– Kasvusta kertoo, että esimerkiksi Kiinassa kristittyjen määräksi arvioitiin vuonna 1949 noin 700 000. Tämän vuosituhannen alussa puhutaan jopa 70 miljoonasta kristitystä, totesi Radiolähetysjärjestö Sanansaattajien lähetysjohtaja **Juha Auvinen**.

– Lähetystyön suunta kääntyy. Lähetystyötä tekevät jo enemmän etelän ja idän kirkot kuin pohjoisen ja lännen toimijat. Työtä tehdään ”kaikkialta kaikkialle”. Kirkot luovat uudenlaista teologiaa, joka haastaa länsimaisen teologisen ajattelun.

Viestintäteknologian nopea kehitys antaa kris-

tilliselle todistukselle monia mahdollisuuksia. Kristillisten radio- ja televisio-ohjelmien seuraaminen on lyhyessä ajassa kolminkertaistunut. Ohjelmia kuuntelee tai katselee kuukausittain lähes 2,5 miljardia ihmistä eri puolilla maapalloa.

– Kirkot kasvavat siellä, missä Jumalan sana saa vaikuttaa ja synnyttää uskon, Auvinen tiivisti.

Apu alueille missä kirkko ei voi toimia

Kirkon Ulkomaanvun johtaja **Antti Pentikäinen** valotti toisessa paneelissa humanitääristä työtä muun muassa Somaliassa, jossa kristillinen kirkko ei voi toimia.

Suomen Lähetysseuran aluekoordinaattori **Reino Junttila** kuvasi, kuinka lähetystyön ohella huolehtia opettamisesta ja kasvatuksesta. Lähetystyön tunnusmerkeiksi hän nosti kumppanuuden, kaksisuuntaisuuden ja ekumeenisuuden.

Lähetysyhdistys Kylväjän lähetysjohtajan **Pekka Mäkipään** mukaan lähetystyön kokonaisvaltaisuus aukeaa Jeesuksen persoonasta.

Neuvottelupäivien iltajuhlassa oli hauskaa.

Musapajassa päästiin räppäämään ja se sujui monilta itsestään.

Järvenpään seurakunnan lähetyssihteeri **Minna Lairi** totesi, että lähetys on kirkon olemassaolon syy. - Humanitaarinen apu ja kehitysyhteistyö tulevat hoidetuiksi ilman kirkkoa ja seurakuntia.

Rooleja päivitettävä ja tarkennettava

Seurakuntien ja lähetyjärjestöjen keskinäisiin odotuksiin syventyneen paneelin kirkkoherra-edustajat toivoivat koulutusta, matkoja, innoittamista, lähetyksen nostamista ja avointa puhetta, myös rahasta.

Lähetysohjatijat alleviivasivat palvelijan osaa niin lähetykskasvatuksessa, raamatunpetuksessa kuin vapaaehtoisten rekrytoinnissakin.

Seurakunta on lähetysten subjekti, tähdennettiin useassa puheenvuorossa.

Virkakysymys ja raha ovat vallankäytön väli-

neitä lähetysten arjessa, niin hankalaa kuin niistä onkin puhua, tuli esiin myös Jyväskylässä.

Diakonian ja lähetysten jännitteitä kuvattiin kotikutoisiksi pulmiksi. Ulkolähetyksentillä julistus ja palvelu nivoutuvat yhteen.

Nuoren polven lähetysvaikuttaja kysyi, teemmekö itse raja-aitoja? Huolta kannettiin myös toisen vakaumuksen kunnioittamisesta.

- Ilman sitä ei synny hyvää yhteistyötä, lähetyspappi **Tarja Seppänen** Järvenpäästä totesi.

Diakonia ja julistus kulkevat rinta rinnan

Quo Vadis Missio oli myös seurakuntien lähetyssihteerien ja Kirkon Ulkomaanavun yhteyshenkilöiden yhteinen, lähes 300 hengen neuvottelutapahtuma. Jälkimmäinen päivä keskittyi yhteisiin kysymyksiin ja se aloitettiin Raamatun äärellä.

- Diakonia ja julistus, missä järjestyksessä, kysyi **Eero Junkkaala** raamattuluennossa.

- Ne kulkevat rinnan, toinen ei sulje toista pois, kuului vastaus.

Uudessa testamentissa kerrotaan, kuinka Jeesus paransi, ruokki nälkäisiä ja auttoi ehdoitta ja kutsui seuraansa. Junkkaalan mukaan sairaiden parantaminen ei ollut itsetarkoitus vaan Messiaan merkki. Ruokkimisihme tähtäsi ehtoolliseen.

"Seurakunta on lähetysten subjekti."

– Jeesuksen elämä oli esimerkki ja Jeesuksen kuolema pelastuksemme.

Apostolien teoissa ja Paavalin kirjeissä julistus on Junkkaalan mukaan keskeisin asia. Rinnalla kulkee lähimmäisen auttaminen. Avustustyöhön valittiin hengen ja viisauden täyttämiä ihmisiä.

Paavalilla palvelu ja julistaminen ovat armolahjoja. Armolahja ja tehtävä kuuluvat yhteen.

– Kristittyjä ei ole kutsuttu poistamaan koko maailmaan köyhyyttä vaan julistamaan evankeliumia maailmalle, Junkkaala kiteytti.

Haasteet suurenevät, mistä resurssit kaikkeen?

– Paljon tuli sulateltavaa. Silti lähdän virkistyneenä kotiin, Äänekosken seurakunnan lähetys sihteeri **Heidi Pulkkinen** totesi neuvottelun päättyessä.

Hän iloitsi siitä, että paikalla oli piispan lisäksi melkein kaikkien lähetysjärjestöjen johto ja kirk-

"Heitetäänkö virkakysymyksiin lähettyksen syliin?"

koherroja. – Aistin, että he kuuntelivat meitä. Vaikutelmaksi jäi, että voimme vaikuttaa lähetysstrategiaan antamalla palautetta tänä keväänä.

Tampereen yhtymän ja tuomiokirkkoseurakunnan lähetys sihteeri **Sanna Kramer** kiitti onnistuneita päiviä. Hänen mukaansa strategiakeskustelussa olisi kuitenkin päästy vielä syvemmälle, jos olisi etukäteen ollut kirjallista pureskeltavaa.

– Täältä sai joka tapauksessa sytykkeitä seurakuntien omia strategioita varten, hän sanoo. Kramerin tontille kuuluu myös yhtymän lähettyksen ja kansainvälisen diakonian ohjausryhmän sihteerin työ.

Nurmijärven seurakunnan lähetys- ja aikuisuustyön sihteeri **Eeva Halonen** nosti esiin päivien tiedollisen annin ja keskustelut.

Kaikki kolme korostivat henkilökohtaisten tapaamisten merkitystä. Yhteinen kipupiste on rannaton työmäärä. Laman jälkeen resurssit eivät ole kasvaneet, vaikka työ on lisääntynyt.

Eeva Halonen kysyy, heitetäänkö virkakysymyksiin lähettyksen syliin. – Tähän asti se on hiertänyt jumalanpalveluksissa.

*Teksti ja kuvat
LEA LAPPALAINEN*

Virsiä karaokena

Sain tutustuttavakseni viime vuoden lopulla julistetun Virsikaraoke -dvd:n. Alkuvaikeus karis kuunnellussa, mutta en valitettavasti innostunut asiasta.

Virsiensäestykset olivat nuorekkaita ja raikaita. Sovituksellisesti ne saattavat kuitenkin olla liian monimutkaisia, että pääsisi kiinni virsien melodiaan.

Dvd:n alaotsakkeena voisi olla Helsingin kirkot tutuiksi. Tätä kuvamaailmaa oli miellyttävä katsella.

Virsikaraoke voisi toimia koulun musiikkikasvatuksessa tai rippikouluopetuksen tukena. Monet tavallisemmatkin virret kun ovat vieraita tämä päivän nuorille.

Toimiessani joskus kanttorina minulle oli tärkeää se, että kirkko tai tempeli ei ole mikä tahansa

tila, vaan sakraali, pyhitetty rakennus. Koin, että soitan Herran huoneessa.

Jollekin urut ovat niin keskeinen osa virsien säestyksessä, että niiden puuttuminen voi vaikuttaa jopa niin, ettei virsi enää ole virsi.

Kun urut otettiin kirkoissa käyttöön, se oli pitkän tien pää. Siihen asti vain ihmisääntä pidettiin hyväksyttävänä ja soittimiin suhtauduttiin syntinä. Sitä ennen taisteltiin yksinäisen kirkkolaulun puolesta, moniäänisyyttä vierastettiin.

Voisimme ottaa oppia sisarkirkostamme, ortodoksisesta kirkosta, jossa kirkkolaulu sellaisenaan on kulkenut sukupolvelta toiselle vuosisatojen ajan. Ilman karaoke- dvd:tä.

KIRSI MARIA MUSTONEN
FM, musiikin lehtori

Tuleeko Jumalan valtakunta kirkossa vai kirkosta huolimatta?

Risto A. Ahonen: *Civitas Dei. Missiologinen keskustelu Jumalan valtakunnan murtautumisesta maailmaan. Suomen lähetysseura 2007. 267 s.*

Risto A. Ahonen on paitsi arvostettu lähetysteologi myös tuottelias kirjoittaja. Uusimassa kirjassaan hän jatkaa sitä työskentelyä, jonka perusviitat asetettiin teoksessa *Lähetys uudella vuosituhannella* (2000).

Edellisen kirjan tehtävänä oli hahmottaa lähetysteologian perusteet, mutta nyt käsillä olevan teoksen tarkoitus on käsitellä sitä, ”miten uusi Jumalan valtakunnan olemistodellisuus murtautuu tähän aikaan”.

Esipuheessaan Ahonen muistuttaa, ettei teologian tule vain analysoida tärkeitä tutkimuskohteita, ”vaan myös tarvittaessa ottaa kantaa ja luoda uutta teologiaa”. Näiden pohdintojen jälkeen lukija aukoo teoksen sivuja uteliain, joskin hajanaisiin odotuksiin. Yhtäältä tekijä antaa olettaa, että kirja ilmaisee käytännön esimerkein, miten Jumalan valtakunta murtautuu tähän aikaan, mutta toisaalta hän viittaakin ”uuden teologian” luomiseen. Kolmanneksi kirjan alaotsikko kuitenkin kertoo, että teos esittelee käytyä ”missiologista keskustelua” Jumalan valtakunnan murtautumisesta maailmaan.

Teos jakautuu neljään pääluokkuun, joista ensimmäinen pohdiskelee ”ajan yleisen ilmapiirin” vaikutusta uskontulkintaan ja näkemykseen Jumalan valtakunnasta. Tämä luku luo tärkeän pohjan koko kirjan ymmärtämiselle, sillä Ahonen osoittaa

siinä, miten selvästi teologiset tulkinnat Jumalan valtakunnasta ovat heijastaneet kulloinkin vallitsevien filosofisten suuntausten käsityksiä maailman kehityksestä.

Toisaalta luku tarkastelee vain 1800-luvun jälkipuoliskon teologisia virtauksia, jotka ovat vaikuttaneet 1900-luvun alussa. Niiden pontimena oli yleisen edistysoptimismin ohella kriittisyys kirkkoa kohtaan institutiona, mistä on seurannut tiettytyypisen evankelioimisen ja seurakuntatyyppin ihannoitua.

Tämä tausta heijastuu Ahosen kirjassa myös myöhemmissä luvuissa, joskin analyysi olisi niissä voinut olla syvempää. Nyt neljän muun pääluvun teemat eivät pääse täysin hyödyntämään samaa perusotetta, jossa tarkasteltaisiin Jumalan valtakunta-käsitettä kulloistenkin filosofisten ja sosiaalisten edellytysten valossa. Syvempi analyttinen ote olisi ollut paikallaan, sillä luvuissa käsitellään yksityiskohteisemmin Jumalan valtakuntaa lähetysnäköinä, Jumalan valtakunnan murtautumista tähän aikaan sekä kirkon ja Jumalan valtakunnan suhdetta.

Teos on kirjoitettu asian- tuntevasti, ja tekijän laaja lukeneisuus pääsee siinä oikeuksiinsa. Ahonen on eräissä osissa kuitenkin varmemmin omalla alueellaan ja hänen tekstinsä on erittelevämpää, kun taas paikoin hänen tarkastelunsa jää kuvailevaksi. Tässä piileekin kirjan sekä voima että heikkous – yhtäältä se osoittaa asiayhteyksiä, jotka tuottavat lukijalle oivalluksia, mutta toisaalta se toistaa asioita, jotka monet lienevät lukeneet jo muistakin kirjoista. Aina ei ole selvää, miten kootut näkökulmat liittyvät käsiteltävään teemaan saati miten ne palvelevat Ahosen pyrkimystä ”luoda uutta teologiaa” Jumalan valtakunnan koittamisesta.

Itse Jumalan valtakunta -teeman kannalta teologisesti antoisin on alaluku, jossa käsitellään valtakunnan eskatologista luon-

Jumalan valtakunnan tulemistä ei voi erottaa kirkosta ja sen armonvälineistä.

netta. Siinä Ahonen pohtii Jumalan ”pyhää suunnitelmaa”, nykyisen ja tulevan sisäkkäisyyttä, pyhiinvaelluksella olevaa Jumalan kansaa sekä taistelua pahan valtaa vastaan. Näitäkin teemoja kuitenkin esitellään monien kirjoittajien sekä ekumeenisten kokousten materiaalin avulla ilman syvemmälle käyvän synteetin esittämistä.

Tekijä olisi voinut harkita systemaattisteologisempaa tarkastelutapaa itse Jumalan valtakunta-teemasta, jota olisi hahmoteltu joidenkin pääkohtien avulla ja vasta sen pohjalta otettu kantaa osaan siitä aineistosta, jota esitellään. Nyt valittu esitystapa on päinvastainen ja alttiimpi hajanaisuudelle. Jumalan valtakunnasta ei hahmotu selvää ja johdonmukaista kuvaa, kun sen aineksia kootaan useammasta irrallisesta dokumentista.

Toisenlainen etenemistapa olisi kuitenkin edellyttänyt eksegeettisempää liikkeellelähtöä. Ahonen toteaa valtakunnan teeman keskeisyyden Jeesuksen opetuksessa, mutta tyytyy toteamaan, ettei sen sisällöstä saa yksiselitteistä kuvaa evankeliumeista. Siksi olisi voinut ollut hyödyllistä tarkastella käsitteen taustoja Vanhassa testamentissa: mitä Jahven hallinta kuninkaan- tai Israelin kuninkaiden välityksellä merkitsee? Miten kuva muuttuu ja täydentyy Uudessa testamentissa? Mitä merkitsee, että Kristus, Daavidin poika, on yhtäältä Herran kärsivä palvelija mutta toisaalta taivaaseen astunut ja kaikkivaltias Herra?

Kirjan latinankielinen otsikko liittyy tähän ongelmakenttään. *Civitas Dei* on laina kirkkoisä Augustinuksen 400-luvun alussa kirjoittamasta laajasta teoksesta

De civitate Dei, minkä Ahonen kertoo vaikuttaneen syvällisesti länsimaiseen historiantulkintaan. *Civitas Dei* viittaa lopunajalliseen Jumalan kaupunkiin, uuteen Jerusalemiin, jota ei Augustinuksen mukaan voi samaistaa kirkkoon. Keskiajalla sen kuitenkin nähtiin tarkoittavan kirkkoa, jolla tulee olla ylivalta valtioon nähden.

Ahosen kirjan lukija voi pohdita, miksi juuri Augustinuksen otsikko on lainattu eikä evankeliumien Jumalan valtakuntaa kirjaimellisesti vastaavaa latinan käsitettä *regnum Dei*. Kenties jälkimmäinen olisi herättänyt tättömäisiä ajatuksia maallisesta valtakunnasta, vaikka se olisikin ankkuroitunut syvästi raamatulliseen aineistoon ja sen avulla olisi voinut kuvata Jumalan kaikkivaltiutta. Näin tekijä olisi saattanut teoksensa alttiiksi niille urille, joita hän kritisoi: Jumalan valtakuntaa ja sen tulemistä ei voi selittää ajallisten filosofioiden ja hallintomallien avulla. Tämän riskin ottaminen olisi silti saattanut tarjota välineitä varsinkin barthilaisesti virittyneiden ja yhteiskunnalliseen muutokseen pyrkivien näkemysten analysoimiseen.

Ahonen on kuitenkin valinnut luterilaisemmän perusotteen, jossa Jumalan valtakunnan tulemistä ei voida irrottaa kirkosta ja sen armonvälineistä. Nimenomaan evankeliumia julistavana ja sakramenteja jakavana kirkko on valtakunnan ”merkki, instrumentti ja ensi hedelmä”, sillä valtakunta ”vaikuttaa ja toimii kirkossa sanan ja sakramenttien kautta”. Koska kirkko on tässä mielessä välttämätön, Ahonen aiheellisesti kritisoi kirkottoman tai tunnustuksettoman kristillisyyden ihannetta, jollaiseen kehitys eräin paikoin maailmaa on kirkollisesta lähetyksestä huolimatta johtanut. Vaikka kirkko ei ole yhtä kuin Jumalan valtakunta, ei Jumalan valtakuntaa tule ilman kirkkoa.

MATTI REPO,
dosentti, teologisten asiain sihteeri

Uskontojen ja henkisyyden peruskäsikirja

Christopher Partridge (toim.): Uusien uskontojen käsikirja. Uudet uskonnolliset liikkeet, lahkot ja vaihtoehtoisen hengellisyyden muodot. (Encyclopedia of New Religions). Toim. Ulla Tervahauta-Helin. Kirjapaja. Helsinki 2006. 446 s.

Käsikirja esittelee perustiedot yli 200 uudesta uskonnollisesta liikkeestä, lahkosta ja henkisyyden muodosta. Kirjan sivuilta löytää vaivatta perinteisten uskontojen keskeiset piirteet. Syventäviä katsauksia on useita. Niissä käsitellään esimerkiksi Afrikan riippumattomia kirkkoja, astrologiaa ja postmodernia henkisyyttä.

Kirjan alkuun on sijoitettu ”käyttöohje” laajan informaation käsittelemiseksi (s. 6). Esipu-

Uskonnot ovat kontekstiaan muokkaavia ja sen kautta muokkautuvia elämäntapoja.

heen on laatinut Kaliforniassa sijaitsevan Institute for the Study of American Religion -laitoksen tunnettu perustaja ja johtaja J. Gordon Melton. Hän valaisee länsimaissa vaikuttavien perinteisten uskontojen rinnalla esiintyvää vaihtoehtoista uskonnollisuutta, joka on kukoistanut 1500-luvulta lähtien ja sisältää monenlaisia uskonnollisia ilmiöitä. Nykyinen yleisnimitys näille niin sanotuille uusille uskonnoille on länsimainen esoteria (s. 10–13).

Christopher Partridge toteaa osuvasti johdannossa, että uskonnot eivät koskaan ole staattisia, vaan aina jonkinasteisessa muutoksessa. Uskonnot ovat kontekstiaan muokkaavia ja sen kautta muokkautuvia elämäntapoja.

Hän arvioi lähemmin nykytilannetta, jossa ”uskonnosta”, joka keskittyy ihmisen itsen ulkopuolisiksi koettuihin seikkoihin (Jumalan, kirkko jne), on havaittavissa siirtymistä kohti ”henkisyyttä” eli sitä, mikä keskittyy ”itseensä” (on henkilökohtaista ja sisäistä). Vaihtoehtoiset henkisyyden muodot eivät välttämättä liity mihinkään tiettyyn uskonnolliseen perinteeseen (s.14–24).

Teoksen artikkelit on sijoitettu aikajärjestykseen uskonnollisen liikkeen, lahkon tai vaihtoehtoisen hengellisyyden muodon perustamisajankohdan mukaan. Näitä koskeva yksityiskohtainen hakemisto on valaiseva (s. 7–9).

Jokaisen yhdeksän jakson alussa ja toisinaan jakson sisälläkin on esitetty keskeisen uskonnollisen perinteen yleiskatsaus, esimerkiksi kristinuskoa koskeva katsaus ja sen jälkeen kristinuskoon pohjautuvat uudet uskonnot, lahkot ja vaihtoehtoiset henkisyyden muodot. Seuraavina jaksoina samalla tavalla esitellään juutalaisuus, islam, zarahustralaisuus, Intian uskonnot, Itä-Aasian uskonnot, alkuperäisiä pakanatraditiot, länsimainen esoteria ja new age -perinne sekä moderni länsimainen kulttuuri (s. 25–418). *jatkuu sivulla 40*

Kirjat

jatkoa sivulta 39

Erinomainen hakemisto (Tuula Hanelius ja suomentajat) johtaa satunnaisen yksityiskohdan omaavan tiedon etsijän varsin pian oikeille jäljille ja löytämään sille yhteisön nimen ja muut perustiedot (426–444).

Kirjapaja on teoksen suomentamisen (Kanerva Heikkinen, Mirja Itkonen, Hannu Juusola, Katja Ritari, Jutta Säämänen, Leena Vallisaari) ja julkaisemisen toteuttaessaan tehnyt merkittävän teon uskontoja ja uushenkisyyttä koskevan perustietämyksen edistäjänä Suomessa. Teoksen päätoimittaja Christopher Partridge toimii

nykyuskontojen professorina University College Chesterissä, Englannissa. Artikkelien kirjoittajina on 63 alojensa asiantuntijaa (s. 419–423). Suomalaisen käännöksen asiantuntijoina ovat toimineet prof. Tapani Harviainen, prof. Jaakko Hämeen-Anttila, FT Kimmo Ketola ja TM Jussi Sohlberg.

Teos palvelee hyvin perustietojen käsikirjana lukijaa, joka etsii nykyajan uskonnollisista ilmiöistä asiallista tietoa. Laaja nimikkeistö ja monien osien sisältämä tiivis informaatio on saatu hyvin yksiin kansiin ja esitetty lukijaystävällisesti. Käyttökelpoinen teos monella alalla.

TIMO VASKO
Missiologian dosentti

Radio

Sanansaattajilta kaksi uutta ohjelmaa Radio Deihin

Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat on tammikuusta alkaen tuottanut kahta uutta suomenkielistä radio-ohjelmasarjaa.

Radio Deissä keskiviikkoina kello 17.30 kuultava *Lähetysaika* on radio- ja medialähetystyön ajankohtaisohjelma, joka tarjoilee kuulijoille tositarinoita radiokuuntelijoiden elämästä eri puolilla maailmaa, sekä henkilöhaastatteluja ja haasteita. Viikoittain lähetettävän 15 minuutin mittaisen ohjelman toimittaa **Merja Kauppinen**. Ohjelma uusitaan sunnuntaisin kello 16.05.

– Maailma muuttuu nopeasti. Muutoksessa korostuvat

usein kielteiset uutiset. Olemme halunneet tehdä ohjelman, jossa kuulijoille kerrotaan siitä, mitä hienoa Jumala tekee eri puolilla maailmaa. Samalla voimme rohkaista heitä osallistumaan lähetystyöhön, Sansan kehityspäällikkö **Ilkka Kestepohja** iloitsee.

Naiset toivon lähteellä on lauantaisin kello 11.45 Radio Dein taajuuksilla radiotava ohjelmasarja, joka avaa kuulijoille ikkunoina eri puolilla maapalloa elävien naisten arkeen ja heille tärkeisiin elämänskysymyksiin. Ohjelman tuottaa **Marjaana Kotilainen** ja sen toimittaa Merja Kauppinen.

Sanansaattajien ensimmäistä, *Raamattu kannesta kanteen* -ohjelmaa, on radioitu vuodesta 1997 alkaen. Ohjelmaa kuuntelee viikoittain noin 200 000 suomalaista. Ohjelmasarjan uusintakierros alkoi tammikuussa 2005. Radio Dein, Järviradion ja Radio Kajauksen sekä Internetin kautta kuultavassa ohjelmassa luennoi pastori **Jukka Norvanto**.

Kirkon lähetysjärjestöjen

Ulkomailla oleva työntekijä = lähettävään järjestöön työsuhhteessa oleva, vähintään vuoden määräajaksi työalueelle lähetetty työntekijä, josta järjestö on tehnyt lähettämispäätöksen, kouluttanut hänet joko Suomessa tai ulkomailla ja joka on siunattu lähetystyöhön.

Kotimaankaudella oleva työntekijä = korkeintaan kahden vuoden kotimaankaudella oleva tai viimeisen 24 kuukauden aikana kotimaahan palannut lähettävään järjestöön lähetystyöntekijänä työsuhhteessa oleva työntekijä.

Tilastoon on otettu työalueella oleva työntekijä tai määrällinen työntekijä sekä alueelle lähtöä odottava tai korkeintaan kahden vuoden kotimaankaudella oleva työntekijä. Kokonaismäärästä 20–30 prosenttia on kotimaankaudella olevia. Suomen Piipliaseura ei ole mukana tässä tilastossa, sillä se ei lähetä työntekijöitä vaan kanavoi tuen Yhtyneitten Raamattuseurojen kautta.

Ensimmäistä kertaa tilastoon on lisätty kohdat B ja C. Tässä kohdassa on järjestöjen ulkomaantyöntekijöitä, joita ei kuitenkaan katsota varsinaisiksi lähetystyöntekijöiksi.

Lyhenteet:

ELK = Evankelisluterilainen lähetysyhdistys Kylväjä
SANSÄ = Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat ry
SEKL = Suomen Evankelisluterilainen Kansanlähetys
SLEF = Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland
SLEY = Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys
SLS = Suomen Lähetysseura

ulkomailla olevat työntekijät 31.12.2007

Maat maanosittain	Henkilö määrä	Maat maanosittain	Henkilö määrä	Maat maanosittain	Henkilö määrä
Bangladesh (ELK)	2	Angola (SLS)	3	Venezuela (SLS)	3
Israel (ELK, SLS)	11	Botswana (SLS)	5	Lat. Amerikka yhteensä	3
Japani (ELK, SEKL, SLEY)	15	Etiopia (ELK, SEKL, SLS)	30	Papua-Uusi-Guinea (SLS)	8
Jordania ja Palestiinalaisalueet (SLS)	3	Kamerun (SLEY)	0	Oseania yhteensä	8
Kambodza (SLS)	3	Kenia (SEKL, SLEF, SLEY)	24		
Kiina (SLS)	1	Mali (SLS)	1		
Hongkong (SLS)	7	Namibia (SLS)	2		
Mongolia (ELK)	9	Sambia (SLEY)	4		
Nepal (SLS)	3	Senegal (SLS)	17		
Pakistan (SLS)	5	Tansania (SLS)	18		
Taiwan (SLS)	10	Afriikka yhteensä	104		
Thaimaa (SLS)	15	Englanti (SEKL)	1		
Venäjä (ELK, SEKL)	6	Kroatia (SANSa)	5		
Muut (ELK, SEKL, SLEF)	29	Kypros (SLS)	2		
Aasia yhteensä	119	Ranska (SANSa, SLS)	7		
		Saksa (SEKL)	5		
		Slovakia (SANSa)	0		
		Venäjä (ELK, SEKL, SLEY, SLS)	22		
		Viro (SLEY, SLS, SEKL)	7	YHTEENSÄ	283
		Eurooppa yhteensä	49	Kotimaankaudella	91

LÄHETIT YHTEENSÄ 374

- B: Suomesta käsin työtä tekevät henkilöt, jotka täyttävät lähetyn työntekijän kriteerit (SEKL 5, ELK 1, SANSa 2) 8
- C: Sopimusperusteiset, määräaikaist työntekijät ja kulukorvausperusteella toimivat vapaaehtoiset, jotka eivät täytä kaikkia edellä mainittuja kriteereitä. 33

KAIKKI YHTEENSÄ 415

Lähetystyöntekijät järjestöittäin vuosina 2004-2007

JÄRJESTÖ	2004	2005	2006	2007
SLS Suomen Lähetysseura	230	237	237	218
SEKL Suomen Evankelisuterilainen Kansanlähetys	65	67	64	65
ELK Evankelis-luterilainen Lähetysyhdistys Kylväjä	53	47	48	42
SLEY Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys	46	36	43	33
SLEF Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland	15	8	8	9
SANSa Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat	7	8	8	7
YHTEENSÄ	416	403	408	374

Uskonnot ja maailmanlähetys tilastoissa vuonna 2008:

Lähetys on kaikkialta kaikkialle -liikettä

Euroopassa on eniten kristittyjä, mutta kristittyjen määrän kasvu on Euroopassa selvästi heikointa. Voimakkaimmin kristittyjen määrä kasvaa Afrikassa, Aasiassa ja Latinalaisessa Amerikassa.

Maailman koko väestö vuonna 2008 on noin 6,691 miljardia. Näistä kristityksi luetaan 33,3 % (2,231 miljardia) ja muihin 66,7 % (4,460 miljardia).

Kristittyjen määrän kasvua kuvaava keskimääräinen trendikasvuprosentti (trendi %) on 1,30 (muiden kohdalla 1,14), mikä osoittaa hieman suurempaa kasvua verrattuna ei-kristittyihin. Koko maailman väestön trendi % on 1,19 mikä merkitsee, että maailman väestö lisääntyy (netto) 219 000 ihmisellä vuorokaudessa. Niitä, jotka eivät vielä lainkaan ole kuulleet evankeliumia, on 1,871 miljardia eli 28 % maailman väestöstä.

Maailman uskontotilasto (koko maailman väestöstä) näyttää suuntaa-antavasti seuraavalta: Kristittyjä 2 231,4 milj. (33,3 %), muslimeja 1 412,3 milj. (21,1 %), hinduja 887,9 milj. (13,2 %), uskonottomia 767,4 milj. (11,4 %), kiinalaisperäisten uskomusten kannattajia 387,4 milj. (5,7 %), buddhalaisia 391,1 milj. (5,8 %), kansanuskontojen kannattajia 261,5 milj. (3,9 %), ateisteja 147,7 milj. (2,2 %), uusien uskontojen kannattajia 106,7 milj. (1,6 %), sikhejä 23,0 milj. (0,3 %), juutalaisia 15,0 milj. (0,2 %), muita 60,0 milj. (0,9 %).

Voimakkainta kasvu on muslimien keskuudessa (1,78 trendi%), seuraavina sikhit (1,48), hindut (1,33), kristityt (1,30), kansanuskonnot (1,0), juutalaiset (0,87), buddhalaiset (0,81), uudet uskonnot (0,69), kiinalaisten uskomuksien kannattajat (0,65), ateistit (0,20) ja uskonottomat (0,05).

Suuriin kristillisiin yhteisöihin kuuluu jäseniä seuraavasti: Roomalaiskatoliset 1 130,4 milj., ns. riippumattomat kirkot (Independents; ei-historiallisiin kirkkoihin kuuluvat) 422,6 milj., protestantit 386,6 milj., ortodoksit 252,8 milj. ja anglikaanit 82,7 milj.

Voimakkain määrällinen kasvu tapahtuu ns. riippumattomissa kirkkoissa (2,55 trendi %).

Helluntailaisiin, karismaattisiin ja uuskarismaattisiin yhteisöihin (näihin kuuluu myös jäseniä päällekkäisesti em. suurista yhteisöistä) arvioidaan kuuluvan 601,6 milj. Tämän kokonaisilmiön oma kasvu on toiseksi voimakkaita (2,21 trendi %). Kolmantena kasvussa ovat protestantit (1,46 trendi %). Hitaimmin kasvaa ortodoksisuus (0,74 trendi %).

Maanosittain kristittyjen määrässä (jäsenyys

olemassa) kasvua tapahtuu seuraavasti (kristittyjen määrä ja trendi %): Afrika 423,6 milj. (2,41), Aasia 355,0 milj. (2,45), Eurooppa (sis. Venäjän alueet) 556,3 milj. (0,13), Latinalainen Amerika 530,1 milj. (1,27), Pohjois-Amerikka 220,3 milj. (0,71), Oseania 22,7 milj. (1,11).

Jos halutaan havainnollistaa maantieteellistä jakaumaa, kristittyjä on nykyään selvästi enemmän eteläisellä pallonpuoliskolla eli Afrikassa, Aasiassa, Oseaniassa ja Latinalaisessa Amerikassa yhteensä 1331,3 milj. (kristityistä 63,16 %).

Pohjoisella pallonpuoliskolla eli Euroopassa ja Pohjois-Amerikassa kristittyjä on yhteensä 776,6 milj. (kristityistä 36,84 %). Näin selvästi myös eteläisen pallonpuoliskon kristittyjen vaikuttamisen painoarvo maailmassa on kasvanut merkittävästi ja näkyy yhä enemmän kaikissa yhteyksissä. Tämä suuntaus on otettava huomioon uutena lähetys- ja yhteistyöajatteluna erityisesti pohjoisen pallonpuoliskon länsimaisissa kirkkoissa ja yleensä kaikessa kristittyjen yhteisessä toiminnassa. Kristuksen antamaa lähetystehtävää toteutetaan nykypäivänä selvästi kaikkialta kaikkialle.

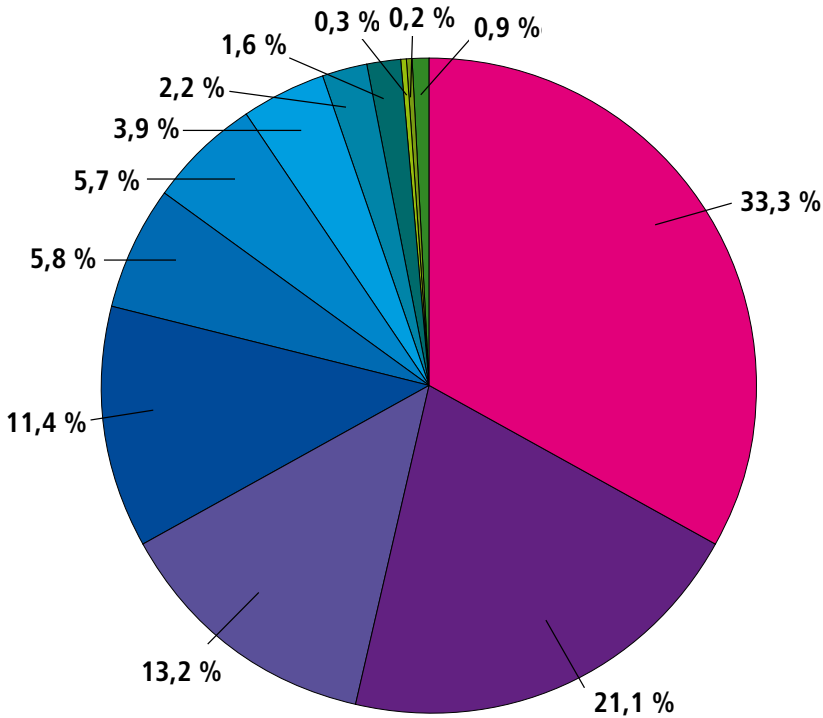
(Lähde: International Bulletin of Missionary Research Vol. 32, No. 1 Jan. 2008, 27–30. Toim. suomeksi Timo Vasko, KLIK)

TIMO VASKO

*lähetysteologi, missiologian dosentti, TT
Kirkon lähetystyön keskus (KLIK)*

Nyt 24. kerran julkaistun maailman lähetys- ja uskontotilaston ovat laatineet missiologit David B. Barrett, Todd M. Johnson ja Peter F. Crossing. Tilasto on ilmestynyt vuodesta 1985. Se seuraa 16 globaalia muutosaluetta maailmanlähettyksessä ja jakautuu 79 numeeriseen alaryhmään. Informaatio on jaettu kolmeen osaan: A. Maailman väestö, evankelioiminen ja kristinusko: globaali tilanne ja päiväkohtainen muutos. B. Vuotta 2008 koskevat 50 uutta tietoa, jotka käsittelevät trendejä ja ongelma-kohtia globaalissa kristinuskossa. C. Globaalinen lähetystyön tilanearvio vuosina 1800–2025.

Maailman uskonnot vuonna 2008

- kristittyjä 2231,4 milj. (33,3 %)
- muslimeja 1412,3 milj. (21,1 %)
- hinduja 887,9 milj. (13,2 %)
- uskonnottomia 767,4 milj. (11,4 %)
- buddhalaisia 391,1 milj. (5,8 %)
- kiinalaisperäisten uskomusten kannattajia 387,4 milj. (5,7 %)
- kansanuskontojen kannattajia 261,5 milj. (3,9 %)
- ateisteja 147,7 milj. (2,2 %)
- uusien uskontojen kannattajia 106,7 milj. (1,6 %)
- sikkejä 23,0 milj. (0,3 %)
- juutalaisia 15,0 milj. (0,2 %)
- muita 60,0 milj. (0,9 %).

(Lähde: *International Bulletin of Missionary Research* Vol. 32, No. 1 Jan. 2008, 27–30. Toim. suomeksi Timo Vasko, KLK)

Nyt ilmestynyt!

Heidi Hirvonen & Timo Vasko (toim.):

Hyvä tietää islamista: Kirkko ja islam.

Kirkko ja islam -julkaisuja 1. Helsinki 2007. 36 sivua. Julkaisu sisältää 15 teemaa avaamaan ja silloittamaan kristittyjen ja muslimien välistä vuoropuhelua. Saatesanat ja Sanasto antavat informaatiota julkaisun käytöstä.

Tilaukset: Kirkkohallituksen julkaisu- ja AV-myynti, Satamakatu 11, PL 185, 00161 Helsinki. Puh. 09-1802 315. Fax 09-1802 454. s-posti: julkaisumyynti@evl.fi Hinta: 7 € + postituskulut.

Lähetysteologinen aikakauskirja

Uusimpia lähetys- ja uskontoteologiaa syventäviä numeroita tilattavissa em. osoitteesta (hinta: 10 € + postikulut): *Kristinuskon globaalit haasteet ja mahdollisuudet* (nro 9, 2007. 147 sivua). *Näkökulmia Itä- ja Etelä-Aasian kirkkojen lähetyst historiaan ja uskontoteologiaan* (nro 8, 2006. 172 sivua). *Lähetystyyö ja uskonnot Itä- ja Etelä-Aasiassa* (nro 7, 2002. 224 sivua). Tulossa keuhällä 2008 teemanumero: *Kristinuskko Afrikassa*. Kirkon lähetystyyön keskuksen (KLK) julkaisu, päätoimittaja: Timo Vasko

Kirkon ulkomaantyön koulutus

Perusjakso 25.-27.4.2008

Oletko lähdössä työtehtäviin ulkomaille tai pohtimassa mahdollisuuksiasi toimia monikulttuurisessa työympäristössä?

Koulutus on tarkoitettu ulkomaiseen työhön lähteville sekä kansainvälisistä työtehtävistä kiinnostuneille. Se tarjoaa työkaluja mm. kulttuuriin sopeutumiseen ja uskontojen kohtaamiseen. Kouluttajat ovat kansainvälisessä työssä toimineita eri alojen asiantuntijoita.

Järjestäjät: Suomen Lähetysseura, Kirkon lähetystyön keskus, Kirkon ulkosuomalaistyö, Suomen Merimieskirkko ja Helsingin kristillinen opisto.

Paikka: Kulttuurikeskus Sofia, Kallvikintie 28, 00980 Helsinki.

Hinta: Kurssimaksu 120 € sisältää majoituksen ja ruoat, opiskelijoille 80 €.

Tiedustelut ja ilmoittautumiset: 31.3.2008 mennessä Päivi Ramstadius p.(09) 1297 241 tai etunimi.sukunimi@mission.fi, www.mission.fi/osallistu/koulutus/maaraaikaisten_koulutus

Seurakunnan palkkiotoimisten ja vapaaehtoisten lähetyssihteerien koulutus vuonna 2008 (3 op)

Aika ja paikka: I osio 4.-5.10, II osio 25.-26.10, III osio 22.-23.11.2008, Helsingin Kristillinen Opisto

Tavoitteet: Osallistuja tutustuu kirkon lähetystyön rakenteeseen ja toimintoihin sekä lähetyssihteerin tehtäviin seurakunnassa, saa valmiuden toimia seurakunnan palkkiotoimisenä ja vapaaehtoisena lähetyssihteerinä.

Kohderyhmä: Lähetyssihteerit

Kustannukset: 80 euroa/osio (= 40 euroa

kurssimaksu ja ruoat sekä 40 euroa majoitus sekä aamu- ja iltapalat)

Ilmoittautuminen: Helsingin Kristillinen Opisto, Kuukiventie 6, 00840 Helsinki, (09) 6219 0049, riitta.helander@hkro.fi

Järjestäjät: KLK yhdessä hiippakuntien kanssa, SLS, HKRO

Tiedustelut: 050 584 6859 tai (09) 1802 365, kirsti.sirvio@evl.fi

Missiologinen symposiumi 13.6.2008 klo 9-16

Oulun Rauhanyhdistys, Professorintie 7, Oulu

Yleisteemana

”Globalisaatio ja länsimaisen teologian hegemonia”

Symposiumissa pohditaan, miten nopeasti kasvavat etelän ja idän kirkot haastavat kauan vallinneen länsimaisen teologian ylivallan ja minkälaisia uusia muotoja uskontulkinta saa eri puolilla maailmaa. Samalla joudutaan kysymään, onko kristillinen kirkko pirstaloitumassa maailmassa lukemattomiin pieniin ryhmiin.

Tarkempi ohjelma löytyy maaliskuun loppuun mennessä Suomen Lähetysseuran nettisivuilta:
<http://www.mission.fi/lahetysjuhlat/ohjelma/symposiumi/>

Ilmoittautumiset 30.5.2008 mennessä mieluiten sähköpostitse:
helsinki.sls@mission.fi

Puhelimitse (09) 1297 407 klo 9-15 tai 050-323 9636.

Postitse ilmoittautuminen osoitteeseen:

Helsingin ja Espoon hiippakuntien lähetystoimisto/Raija Kotaviita, PL 154, 00141 HELSINKI.

Osallistumismaksu **38 euroa**. Ilmoittautumisen yhteydessä mainittava laskutustiedot ja mahdolliset ruokavaliota koskevat rajoitukset.

Järjestäjinä Oulun ev.lut. seurakuntayhtymä, Oulun hiippakunta ja Suomen Lähetysseura

SUOMEN LÄHETYSSEURA

Kuva: SLEY:n kuva-arkisto

SLEY on tehnyt katulapsityötä lähinnä Kisumun kaupungissa.

Kirkon hätäapukeräys Kenian hyväksi jatkuu

Keniaassa joulukuun 2007 lopussa pidettyjen vaalien jälkeen syntyneet levottomuudet jatkuivat alkuvuoden.

Satoja ihmisiä on kuollut ja noin neljännesmiljoona ihmistä ajettu kodeistaan. Kouluja, kauppoja, kirkkoja ja huoltoasemia on tuhottu.

Ihmisiä uhkaavat nälkä ja veden puute. Keniaassa lähetystyötä tekevä Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys (Sley) aloitti tammikuussa hätäapukeräyksen levottomuuksista kärsivien kenialaisten hyväksi.

Kisumun kaupunki on erityisen pahasti runneltu, kertoo evankeliumiyhdistyksen lähetystyöntekijä **Osmo Harjula** Matongosta Keniasta.

Kisumussa asuneet Sley:n lähetystyöntekijät on evakuoitu toistaiseksi Suomeen. Liikkuminen maitse Länsi-Kenian alueella on tällä hetkellä mahdotonta. Kenian levottomuuksista ovat kärsineet eniten kaikkein vähäosaisimmat. Suomen luterilainen evankeliumiyhdistys on tehnyt Keniaassa lähetystyötä vuodesta 1970 lähtien.

YK:n entinen pääsihteeri **Kofi Annan** vieraili alkuvuodesta maassa ja antoi vakavasisältöisen

lausunnon todeten, että Keniaassa on tapahtunut vakavia ihmisoikeusrikkomuksia.

SLEY:llä on ollut Keniaassa ihmisoikeushankkeita ja nytkin on yksi vireillä. Ihmisoikeuskoulutusta annetaan myös ELCK:n (Kenian ev. lut. kirkko) oppilaitoksissa, joita SLEY myös tukee lähettien työpanoksella ja taloudellisesti.

Kirkon Ulkomaanapu on myöntänyt 130 000 euroa telttojen toimittamiseen Kenian levottomuusalueille. Lisäksi Kirkon Ulkomaanavun yhteistyökumppanit ovat jakaneet perustarvikkeita ja ruoka-apua levottomuusalueilla.

Maailman uskonnolliset johtajat vetosivat alkuvuodesta, että väkivaltaisuuDET Keniaassa loppuisivat ja osapuolet neuvottelisivat tilanteen laukaisemisesta. Kirkkojen maailmanneuvosto on vaatinut, että suoritettaisiin itsenäinen tutkimus vaalien todellisesta kulusta ja että tutkimuksen tekisivät kansainväliset tarkkailijat.

Lisätietoa www.sley.fi

Kirkon lähetystyön juhluvuosi 2009

Suomen Lähetysseuran perustamisesta tulee tammikuussa 2009 kuluneeksi 150 vuotta. Kirkkohallituksen täysistunto on tehnyt Lähetysseuran aloitteesta 15.8.2007 päätöksen kirkon lähetystyön juhluvuoden vietosta.

Kirkon lähetystyön juhluvuosi avataan juhlamessulla sunnuntaina 18.1.2009 Helsingin tuomiokirkossa. Tämän jälkeen järjestetään kutsuvierasjuhla Helsingin yliopiston juhlasalissa. Tämän osuuden järjestävät Kirkkohallitus ja Suomen Lähetysseura.

Kirkkohallitus myöntää juhlan toteuttamiseen harkintansa mukaisen avustuksen. Kirkkohallitus ja Suomen Lähetysseura kutsuvat juhlaan seurakuntien, lähetysjärjestöjen ja muiden yhteistyötahojen edustajat. Juhlan valmisteluista vastaa Suomen Lähetysseuran 150-vuotisjuhloimikunta. Kirkon lähetys sihteeri on toimikunnan jäsenenä. Muista juhluvuoden järjestelyistä vastaa Suomen Lähetysseura.

Tämän päätöksen perusteella Suomen Lähetysseuran 150-vuotisjuhloimikunta on tehnyt seuraavan juhlasuunnitelman:

Kirkon lähetystyön juhluvuoden 2009 yhteiset tapahtumat:

Juhluvuoden 2009 avoin avausseminaari 10.11.2008 Lähetyskirkossa

Lähetystyön käynnistyminen, laajentuminen ja tulevaisuuden haasteet
Lähetysseuran historiallisen juhla kirjan julkistaminen

Suomen ev.lut. kirkon lähetystyön juhla, Suomen Lähetysseura 150 vuotta

Juhlamessu Helsingin Tuomiokirkossa 18.1.2009
Pääjuhla Helsingin Yliopiston suuressa juhlasalissa 18.1.2009
Kutsutaan edustaja kaikista seurakunnista

Seurakunnan missio tänään

Seurakunnat kutsuvat kaikkien lähetysjärjestöjen työntekijöitä osallistumaan seurakunnan lähetyspyhän viettoon 11.10.2009

Täällä alkoi 150 vuotta sitten Suomen lähetysseuran työ Martti Rautasen aloitteesta.

Suomen Lähetysseuran 150 -vuotisjuhluvuoden tapahtumat

Syntymäpäiväjuhlat kaikille Lähetystalolla 19.1.2009

Nuorten aikuisten kansainvälinen lähetysseminari 19.-22.2.2009.

Järjestäjinä Suomen Lähetysseura ja Norjan lähetysseura

Suomen Lähetysseuran lähetysjuhlat Tampereella (suom+ruots)

International Mission Summit / SLS:n yhteistyökirkkojen johtajien neuvottelu 1-3.6.2009 Tampereen seurakuntien leirikeskus Ilkossa
Teologinen symposium Tampereella 5.6.2009
Lähetysjuhlat Tampereella 5.-7.6.2009

Hiippakunnalliset juhlat

Hiippakunnalliset juhlat järjestetään erikseen sovitusti ajankohtina lukuun ottamatta Tampereen ja Porvoon hiippakuntia, joissa juhlat toteutuvat valtakunnallisina lähetysjuhlina.
Juhluvuoden gaala-konsertti Adventtiaikana 2009

Juhloimikunnan puheenjohtajana on Suomen Lähetysseuran kotimaan osaston johtaja rovasti Markku Laine ja juhluvuoden pääsihteerinä teologian tohtori Lilja Kinnunen-Riipinen.

Kirkkopäivillä 21.-23.8. 2009 Jyväskylässä lähetysseuran asiat ovat esillä. Kirkon muut lähetysjärjestöt viettävät kesällä 2009 omia vuosijuhliaan.

Ekumeeninen lähetyspyhä

10. kerran lokakuussa

Eri kirkkokuntien ja kristillisten yhteisöjen seurakunnissa vietetään 10. kerran valtakunnallista yhteistä lähetyspyhää 11.–12.10.2008. Järjestäjänä toimii laajapohjainen yhteistyöryhmä, jonka muodostavat Suomen lähetysneuvosto (SLN), Suomen ekumeeninen neuvosto (SEN) ja Suomen vapaakristillinen neuvosto (SVKN).

Yhteistyöryhmän valmistama lähetyspyhän aineisto keskittyy vuonna 2008 teemaan Rauha Jumalan kanssa (Room. 5:1). Samana ajankohtana Suomen ev.-lut. kirkossa on myös Uskonpuhdistuksen muistopäivä ja sunnuntain teemana Uskon perustus. Aineistossa on sekä kotimainen että kansainvälinen ulottuvuus. Aineisto lähetyspyhään toteuttamiseksi on ladattavissa 15.5. alkaen Suomen ekumeenisen neuvoston kotisivulta: http://www.ekumenia.fi/kirkko_ja_maailma/yhteinen_mission/lahetyspyha_-_missionshelg/

Lähetyspyhän yhtenä tavoitteena on, että samal-

la paikkakunnalla toimivat eri kirkkokuntien kristityt yhdessä kertovat Kristuksen maailmanlaajan kirkon nykyisestä lähetystyön tilanteesta. Toteutuksena esim. jumalanpalvelus, jossa lähetystyösaarna, rukous lähetystyön puolesta ja tilaisuus, jossa katsauksia lähetystyöstä. Tällöin voidaan jakaa kokemuksia ja ajatuksia yhteisen globaalin lähetystyön monista haasteista ja mahdollisuuksista.

Valtakunnallinen kristittyjen yhteinen lähetyspyhä toteutettiin ensimmäisen kerran vuonna 1999. Se sai alkunsa edellisenä vuonna järjestetystä Suomen lähetysneuvottelusta. Seuraava Suomen lähetysneuvottelu II Kristinuskon huomisen maailmassa järjestetään kutsutilaisuutena 18.11.2008 Helsingissä.

Lisätietoja: Yhteistyöryhmän puheenjohtaja Matti Korpiaho 050 5677 909, SLN:n puheenjohtaja Timo Vasko 050 3268 457

Missiologinen lähetysten teemapäivä

Lähetysten haaste:

Islamin kohtaaminen Euroopassa

Aika: 29.9.2008 klo 12-16

Paikka: Tähtitorninkatu 18, Pihasal, Suomen Lähetysseura.

Alustusesitelmä: David Ezzine (SANSA)

Paneeli: SLN:n, SVKN:n ja SEN:n jäsenyhteisöjen edustajia. Puheenjohtaja Timo Vasko (SLN/KLK); Yleiskeskustelu.

Kahvi ja aineisto 20 €; opiskelijat 10 € (maksetaan käyttäen ovelta jaettavaa tilisiirtokaavaketta) Ilmoittautuminen 22.9. mennessä: info@lahetysneuvosto.fi

Järjestäjät yhteistyössä:

Suomen lähetysneuvosto (SLN)

Suomen vapaakristillinen neuvosto (SVKN)

Suomen ekumeeninen neuvosto (SEN)

Lisätietoja: <http://www.lahetysneuvosto.fi/> SLN:n puheenjohtaja Timo Vasko timo.vasko@evl.fi 050 3268 457

Afrikkalainen islam

Muslimin kohtaaminen Suomessa

18.-20.4.2008

Kurssi on tarkoitettu kaikille, jotka kohtaavat muslimeja työssään ja vapaa-aikana. Kurssimaksu 15 e, täysihoito 70–140 e. Muualla majoittuville myydään ruokalippuja.

Islam-viikko

21.-25.4.2008

Kurssi tarjoaa syventävää koulutusta islamtyössä toimiville ja siihen aikoville. Kurssimaksu

35 e, täysihoito 155–295 e. Muualla majoittuville myydään ruokalippuja.

Suomen Raamattuopisto
Helsingintie 10, Kauniainen.

Tiedustelut ja kurseille hakemiset
11.4. 2008 mennessä puh. (09) 512 3910
tai info@sro.fi.

Järjestäjät: Muslimien kohtaamisen Suomen toimikunta (MUST) ja Suomen Raamattuopisto

Trans4mission08

Trans4mission08

Kristittyjen yhteinen nuorten aikuisten lähetyskonffa

**Munkkiniemen yhteiskoululla
Helsingissä 24.–26.10.2008**

Järjestäjät: SLN ja MESK
Yhteistyössä: Helsingin kristillinen opisto

Merkkaa viikonloppu 24.–26.10.2008 kalenteriisi

Älä missaa tätä merkittävää tapahtumaa, vaan buukkaa Trans4mission08 suunnitelmiisi nyt! Seuraa www.lahetyskonffa.fi-sivuja säännöllisesti, jotta pystyt ajoissa varmistamaan paikkasi.

Kerro muille – levitä sanaa

Puhu Trans4mission08:sta ystävilleesi ja seurakunnassasi, ja päättäkää jo nyt tulla siihen yhdessä nuorten aikuisten porukalla. Levittämällä tietoa konffasta edistät osaltasi yhteistä lähetystyötä!

Nuori aikuinen

- Saat rohkeutta ja eväitä lähetystyöhön kotimaassa ja ulkomailla
- Sinulle ei tuputeta valmiiksi pureskeltua, vaan ideoit yhdessä toisten nuorten kanssa uusia ja luovia keinoja evankeliumin välittämiseen
- Vaikuttavan laaja yhteiskristillinen pohja
- Suomen suurimmat ja tunnetuimmat lähetysjärjestöt ovat mukana ja tarjoavat sinulle mahdollisuuksia tulla mukaan toimintaansa
- Saat tilaisuuden haastaa lähetysjärjestöt ja seurakunnat ottamaan käyttöönsä uusia evankelointitapoja
- Ainutlaatuinen mahdollisuus saada uusia ystäviä ja verkostoitua lähetysnäkyä kantavien nuorten kanssa yli kirkko- ja seurakuntarajojen
- Jumala voi antaa juuri sinua innostavan kutsun, näyn tai konkreettisen työmuodon

Miksi juuri sinä?

Nuori aikuinen, Jeesuksen lähetyskäsky koskee myös sinua. Jumala tarvitsee sinua työssään. Jos sen merkitys ei ole vielä auennut sinulle, tule Trans4mission08:iin ajattelemaan ikätoveriesi aaltopituudelle. Palaat monta ahaa-elämystä ja muutakin elämystä rikkaampana!

Pray4mission – rukoustasi tarvitaan

Tilaa lähetyskonffan nettisivuilta Pray4mission-rukousviesti sähköpostiisi. Rukousaiheiden lisäksi pysyt ajan tasalla siitä, mitä Trans4mission08:iin puuhastellaan, ja saat lukea kristillisten vaikuttajien inspiroivia juttuja.

Toivooko Jeesus, että viet lähetysnäkyä eteenpäin? Levitä ainakin tätä osoitetta:

www.lahetyskonffa.fi